

JURNALUL

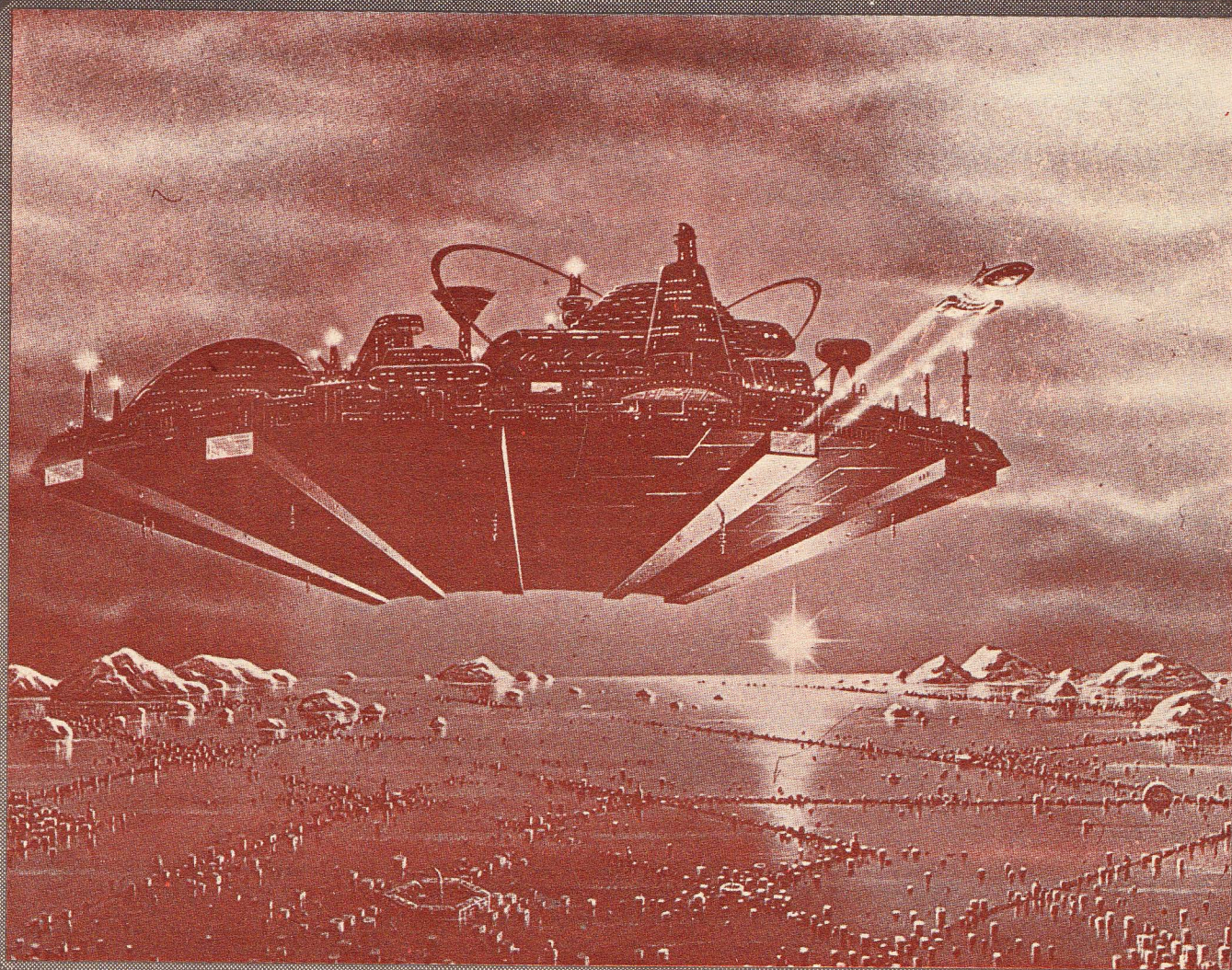
Nr. 77

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

SF

• **Dănuț
IVĂNESCU**
• **Nicolae
C. ARITON**
• **John
FERRIS**
• **Idris
SEABRIGHT**
• **Ovidiu
BUFNILĂ**

✉ Matei Bratu (Focșani), Rafael Cîrlig (Pitești), Alexandru Stan (Ploiești), Adrian Pletosu (Giurgiu), Claudiu Tufiş (București), Adrian Chiriac (Botoșani), Teodoru Teodor Sorel (Brăila) - V-am expediat numărul dublu 72-73.

✉ Dan Ghețu (Buzău) - la legătura cu verii tăi, poate mai facem un număr Stephan King în colaborare.

✉ Emanuela Florea (Roșiori de Vede) - E prea devreme pentru un debut, dar așteptăm poeziile și celelalte povestiri.

✉ Alexandru Stan (Ploiești) - Numărul 13 a apărut ca supliment al numărului 50. Mulțumim pentru aprecieri.

✉ Emil Vlad (Craiova) - Am trimis adresa departamentului difuzare.

✉ Aurelian Pop (Băiut) - Am dat adresa departamentului difuzare.

✉ Virgil Leitoiu (Iași 032/162472) 1. OK cu mediatizarea euROconului; 2. Timișoara a fost aleasă ca gazdă a manifestării deoarece echipa timișoreană părea a fi singura aptă să organizeze o manifestare de asemenea anvergură; 3. Putem propune introducerea unor ore de sf în programele școlare, dar cine să predea? Nu crezi că ar trebui formate întii cadrele specializate? 4. Fandomul românesc „face destule”, ultimul festival a avut loc acum două săptămîni, organizat de clubul Quo vadis? Din păcate fandomul nu este așa mare cum crezi tu, dacă vei veni la Cernavodă îl vei cunoaște; 5. E numai o părere faptul că domnul Mironov nu are sprijinul fandomului, e adevărat că și în fandom ca peste tot în lumea asta unde sînt grupuri și grupușoare oamenii se mai ceartă între ei, dar fandomul românesc e, așa cum spuneam, TARE DE TOT și asta s-a observat la euROcon; 6. De acord cu bădița Asimov - o minoritate care gîndește este mai importantă decît o majoritate care izbește, dar bădița Lăpușeanu spunea Proști, proști, dar mulți!; 7. Ideea unui partid există, există și omul; 8. Ai întregul nostru sprijin în temerara încercare de a realiza încă o emisiune sf în Iași, dar nu uita că asta presupune un contact permanent cu fandomul; contactează Super Nova și Quasarul pentru început.

✉ Eduard Molcomete (București) - Mai încearcă.

VÎNZĂRI Cumpărări

Teodoru Sorel - str Ardealului, nr 26, bl 12, ap 28, 6100, Brăila) - Oferă numerele - 28, 66, 70 din JSF, 2 și 3 din String și nr 5, 43, 48, 59, 61, 84, 88, 89, 90-93, 140, 164, 166, 167, 168, 172, 174, 181, 183, 186, 295, 298, 314, 361, 402, 423 din CPSF și 470, 490, 495-496 din Anticipația.

Caută numerele: 3, 4, 13, 57, 144, 151, 192, 219, 226, 306, 320, 387, 388, 389, 392, 393, 394, 395, 399, 401, 403, 415, 416, 418, 421, 450, 451, 457 din CPSF și 29-35 din JSF.

Dan Ghețu - (B-dul Unirii, Bl

Poșta redacției

33A, ap 7, 5100, Buzău tel 433256) Caut **Super Nova**, numărul special Stephen King și povestirea **Omul care iubește florile**, plătesc de 15 ori mai mult decît costă revista. Caut cărți, povestiri, poze etc: în orice limbă cu și despre Stephen King.

Rafael Cîrlig - (OP 1 CP 157, 0300, PITEȘTI, ARGEȘ) caută numerele 10, 13, 17, 30-34, 40-43, 48 din JSF și numerele 478, 485, 486, 488, 490, 491 din Anticipația. Dorește orice număr din colecția CPSF.

Gabriel Bede - (B-dul Grigore Bălan nr 16, bl 18, sc N, ap 5 Sfîntu Gheorghe, 4000 Covasna) cumpăr JSF nr 1, 13, 28, 30, 31, 33, 34, 35. Ofer 300 lei/buc sau cărți sf.

Claudiu Tufiş - (Șoseaua Vergului, nr 65, bl 17, sc1, et4, ap 335, Sector 2, București, 73512) ofer numerele 467-480 din CPSF și caut numerele 450-466.

ANUNȚURI importante

☎ În perioada **14-24 august ac**, va avea loc **Școala de vară** cu profil interdisciplinar (teoretic și aplicativ), la care participă aproximativ 150 de elevi și studenți din Buzău, București, Iași, Timișoara.

☎ În perioada **1-8 iunie ac**, va avea loc la **Girona, Spania** un eveniment științific deosebit de important cu tematica **NON LINEAR ASPECTS OF PHYSICOCHEMICAL PHENOMENA**. Vor fi prezenți cercetători de marcă din întreaga lume - F. Family, P. Meakin, E. Ben. Jacob, T. Vicsek.

Printre cercetătorii români care au trecut primul test, fiind acceptați și sponsorizați de organizatorii Conferinței, pentru a prezenta o lucrare privind senzorii biologici, se află și inginer Cristian Ioana, asistent cercetare în cadrul Academiei Române. Sponsorizarea nu include și costul biletului de drum București-Barcelona (350 dolari, Tarom, pe 1 iulie ac). Cei care pot să sponsorizeze delegația ce trebuie să reprezinte România sînt rugați să telefoneze la Asociația Oamenilor de Știință din România - 6136234, 6592725, fax - 7785879.

☎ Deoarece a fost îngrămădeală mare la Timișoara (euROcon '94) s-a pierdut o agendă personală de culoare neagră, groasă, quasi-integral sf-istă, cu indicativul de nume **Cornilă Mugurel, Buzău, Asociația GENEZE**. Găsitorului i se va aplica o recompensă onorantă - un loc GRATUIT la Zilele Pozitronic - Monteoru, Buzău.

☎ De cîva timp cotidianul Libertatea din Brăila îi găzduiește pe prietenii noștri de la SFera. Au semnat articole și povestiri - Carmen Cozea și Aurelius Belei. (Ultimul într-o proporție îngrijorătoare, ca și premiile pe care le tot cîștigă. Cică-i sefeu din popor!)

☎ Vînd cărți sf vechi (1500-4000 lei). Marian Irimia / JSF.

☎ JSF caută originalul romanului **WAY STATION** de Clifford Simak, pentru cumpărare sau împrumut.

☎ Societatea culturală BrAnt SF Promotion anunță înființarea unei biblioteci specializată pe sf. Editurile interesate de prezentarea cărților sf prin intermediul posturilor locale de radio și televiziune sînt rugați să îi contacteze la adresa **Str. Armoniei, nr 5, bl 57, sc C, ap 6, 2200, Brașov, C P 22, OP 14. Tel. 068 / 160841**

JSF organizează un concurs de proză fantastică **fără taxă de participare** cu texte de maximum 60 pagini dactilo. Lucrările sînt așteptate pînă la data de 20 septembrie. Participanții sînt rugați să anexeze o scurtă biografie și o fotografie.

Se va acorda un premiu de debut și un **MARE PREMIU** ce va consta într-un număr integral al **JURNALULUI SF** dedicat cîștigătorului.

Cei care participă la Festivalul Pentagrama (21-23 octombrie) sînt rugați să trimită pe adresa JSF o copie a textelor deoarece intenționăm să acordăm un premiu suplimentar și să edităm un număr special cu lucrările prezentate în concurs.

JURNALUL[®] S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTAET**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Ovidiu BURNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (Redactori) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

**Șoseaua București-Ploiești, nr. 23-27, sector I, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946**

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

RomCon with specials guests & surprises

Cineva scria în „Anticipația”, numărul 510: „Acest eveniment va deveni cartea noastră de vizită, menită să ne asigure plasamentul în topul european al genului. Mai spre vîrf sau... mai la coadă... Depinde de noi.” Ei bine, deși a sosit vremea concluziilor, n-am să risc o evaluare a aptitudinilor noastre (sic?) organizatorice și nici a concesiunilor fandomului. S-o facă cine-o vrea sau cine-o face de obicei. Oricum părerea generală este formată deja, grație Televiziunii Române aproape libere, care-a avut grijă să vireze imaginea spre morcoviu, dacă nu chiar spre roz. Eu, recunosc cu mîna pe inimă, nu pot fi echidistant și obiectiv, așa că nu voi emite decît puncte de vedere subiective, arbitrate și lipsite de onestitate. Cum altfel? Nu mă număr printre oamenii de bine.

Deci fuse și ceea ce pompos se numi Eurocon 94. Fuse și se duse. Primul gînd care-mi vine-n minte este acela că dacă ne aventurăm să considerăm manifestarea în cauză de talie europeană atunci festivalele de film de la Cannes, respectiv de la Continești, sunt egale ca importanță, nu? Nu! Nu, că aș fi așteptat eu cine știe ce, ba chiar mi-am lăsat sacul acasă, în ciuda laudelor premergătoare convenției. Adevărul e că înainte de '89 nu mă deranja elitismul cu pretenții academice, izolaționismul obstrucționat sau nici nu știu cum să numesc acea doctrină adoptată de riveranii Begăi (Timișoara uber alles?) Ba chiar îmi produceau plăcere intervențiile lor acide, iar atitudinea oarecum rebelă a generației '80 m-a umplut de invidie. Din păcate însă, acum îmi scapă fundamentalul de bază al temeliei acestei poziții. Să însemne ARSF an Academia Remanentă de SF acut neoplasmic? Întreb și eu, ca un semidict ce sunt

pentru că, deși nu sufăr de populism, îmi miroase mai degrabă a carantină.

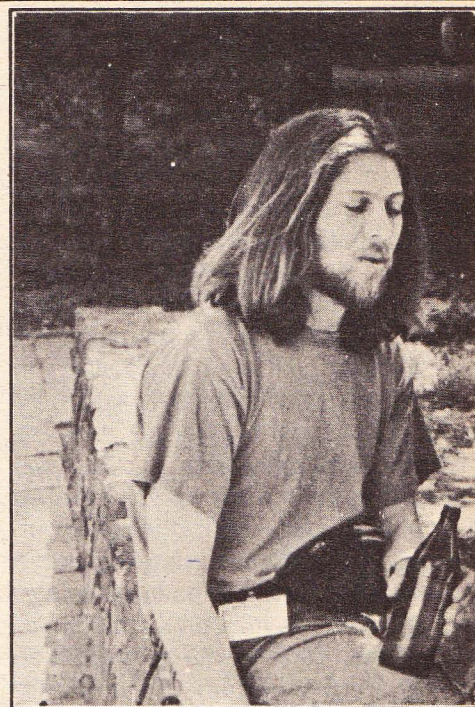
Să revenim totuși la oile noastre. Mai precizez doar că nu-mi propun contabilizarea activităților și nici critica minuțioasă a organizării propriu-zise care, între noi fie vorba, mă face să reconsider RomCon-ul '93.

Începînd cu începutul, primirea și cazarea au avut un profund caracter național, deci no coment: cozi de o utilitate greu de înțeles, troleibuze care rămîn în pană cînd mai ai doar 7 (șapte) stații pînă la hogoagul de noapte șamd. Relativ la condițiile din căminul Liceului Agroindustrial s-a respectat dictonul: „Doi lei ai dat, de doi lei primești”.

Despre participanți ce să spun? Că merităm probabil premiul pentru cea mai restrînsă (intimă?) convenție continentală? Nu, mai bine tac. Niște rapoarte de cincisprezece la unu între români și ceilalți și de douăzeci la unu între estici și vestici cred că s-ar apropia măcar asimptotic de adevăr. Oaspeții de onoare, cinci monștri cu adevărat sacri, au fost, după părerea mea, dar nu numai a mea, de departe cel mai puțin numeroși din ultimii ani. Măcar s-au simțit bine la Timișoara, în ciuda faptului că au confundat lipsa blazării cu entuziasmul.

Tirgul internațional de carte româno-bulgar, dominat categoric de editura Nemira, mă face să mă întreb de unde tot apar traduceri pe piața noastră, dacă în vest cărțile sunt pe cale de dispariție. Pot număra pe degete cîte am văzut. Situație valabilă și pentru artele plastice.

Am ajuns deci, vrînd-nevrînd, la conferințe, prelegeri și discuții. Trebuie să le mulțumesc organizatorilor pentru că am reușit să dezgrop din memorie, cu ajutorul lor neprecupețit, multe momente pe care le credeam pierdute pe veci: ședințele UTC cu teme interesante și înălțătoare, repede încheiate și bifate cu conștiinciozitate în programe frumos întocmite, activitatea metodiștilor de la casele de cultură, dominată de principiul „faceți, băieți, nu contează ce și cum, numai faceți”, ș.a.m.d. Exemplific doar cu „Postmodernismul și SF-ul”, subiect epuizat de zece ascultători în cincisprezece minute. E un record, de ce să n-o recunoaștem. O recunoaștem, ca și faptul că tema principală a convenției, „Inventînd Europa”, sună bine în aparență. Refuz s-o bîrfesc dar, slab și extrovertit cum sunt, nu mă pot stăpîni să nu vă mărturisesc că a vorbi despre guverne mondiale, sat planetar, generația Star Trek și alte concepte de acest fel, în contextul în care în România se trăiește cum se trăiește, în Bosnia se moare cum se moare, în Rusia continuă să trăiască ruși, în occident xenofobia și mișcările naționalist-extremiste cîștigă teren, Comunitatea doar pe Jumătate

Nu-i SF ca-n Timișoara
Și nici pasăre ca... porumbelul"

Europeană suportă cu greu tensiuni interne de tot soiul, grupările militare și economice refuză să se calmeze, a practica deci un mondialism cu iz desuet de falanster în asemenea conjunctură, mi se pare ilar, dacă nu chiar periculos. Și sunt politicos acum. Atît de politicos, încît păstrez tăcerea și asupra jocurilor de culise care-au însoțit alegerea conducerii FNTSF-ului și amestecul Ministerului Tineretului în aceasta. În fond cine plătește hotărâște, nu?

Iar cine organizează greșește. Uită de pildă să-l invite pe domnul Bărbulescu Anania, patriarhul bicefal al SF-ului românesc, fără de care multe ar sta și mai prost în fandom. Uităm oare atît de repede că ne-a „moșit” pe mulți dintre noi, iar o bibliotecă lipsită de cărțile domniei sale merită oprobriu public? Sau poate a fost o glumă? Ca și aprecierea JSF în programul convenției drept hîrtie igienică. Deci eu, care stau cam prost cu logica și fac de multe ori conexiuni bizare, ce să cred cînd amintitei reviste i se decernează premiile RomCom '93, respectiv EuROcon '94? Din aceeași politețe invocată anterior refuz să trag o concluzie despre forurile care au acordat premiile. Întreb doar, ca și miss BRIGITTE WILLKINSON la citirea programului: „E O GLUMĂ, NU?”

Și multe ar mai fi de comentat, doar în România se poate spune orice, chiar dacă nu te ia nimeni în seamă, dar nu vreau să epuizez subiectul. La urmurmelor am cules autografe, am vizitat orașul, am întîlnit prieteni și am desfășurat o mulțime de alte activități plăcute și interesante. Și pînă la urmă asta contează, nu?

Cît pe aci să uit de laser. Drăguț! (Marș, măi, Laser, de-aci!)

ACFSF „Quo Vadis?”

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Pressei la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODPEI.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODPEI SA

PO BOX 33-35, telex
11995 Telex 3129432
București - România
Piața Presii Libere nr. 1.

Acest săptămîlnal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Eram obosit de munca de rutină pe care o depuneam mereu.

Și nu munca era cea care mă deprima, ci simetria lucrurilor create. Eram sătul să modelez planete, să tot încerc să le fac cât mai diferite, mai originale. În prostia mea, nu mi-am dat seama că oricât ar fi de diferite ca mărime, ca materie din care le plămădesc, ele au de fapt aceleași caracteristici. Mereu sunt rotunde și orbitează în jurul unui astru central, au sau nu sateliți, după starea în care mă aflam când le-am dat naștere. Pe unele am încercat și chiar am reușit să răsădesc și să cultiv viața. Apoi am ales dintre sumedenia de specii ce s-au dezvoltat – una – mai diferită și-am crescut-o în spiritul meu. Am înzestrat-o cu o brumă dintre cunoștințele mele, oricum era și-așa mult prea mult pentru ea... și drept recunoștință au început să se măcelărească unii pe alții din devotament pentru mine. În alte părți au

INCEU VALERIU

SERENA

încercat să se atingă de integritatea mea și când au ajuns la un nivel unde se credeau atotștiutori a trebuit să-i decimez, ca să nu pericliteze existența a ceea ce creasem.

Abia acum am realizat unde s-a strecurat greșeala, acum, când sînt istovit, am reușit să-mi dau seama ce nu merge. Așa că am hotărît să mă corectez. Am găsit soluția perfectă dintr-o întâmplare.

Am făcut-o inițial mai mult pentru mine, ca să mă delectez. Am numit-o Serena - păstra doar denumirea de „planetă” din vechiul concept, în rest nimic. Am vrut să fie ceva ornamental, așa că n-am insistat prea mult asupra formei. A rămas ceva neregulat, dar părea mereu perfectă, indiferent de unghiul din care o priveai. M-am gândit mai întâi s-o șlefuiesc însă mi-a plăcut așa cum era ea. Mi-a lipsit inspirația în ceea ce privește culoarea care i s-ar fi potrivit, așa că a rămas transparentă. Parcă nici

24. Perioada anilor '30 a însemnat și cîteva apariții notabile de texte SF, direct în librării, aceasta într-o vreme cînd nu exista nici o colecție specializată în science-fiction, gen care abia își definea un statut propriu.

În anul 1927, a apărut romanul **OUT OF THE SILENCE**, semnat de scriitorul australian Erle Cox, între timp uitat. În această perioadă, SF-ul american era complet necunoscut în Europa, acest roman în limba engleză, fiind una din primele traduceri, SF moderne făcute pe continentul nostru. În Franța, acolo unde a fost tipărită această traducere, sub titlul **LA SPHERE D'OR**, romanul a apărut într-o colecție polițistă, și a avut un excelent succes. Tema ar fi următoarea: Alan Dundans, un tînăr australian, descoperă o sferă din aur de dimensiuni uriașe. Reușește să pătrundă în interiorul ei descoperind o tînără de o frumusețe nemaivăzută, aflată într-o stare de animație suspendată. Cu ajutorul unui doctor și a prietenilor săi; Alan o trezește pe frumoasa Hieranie, de care, fie vorba între noi, era deja îndrăgostit. Reușind să învețe engleza foarte repede, aceasta le prezintă o foarte veche civilizație, a cărei membră este, posesoare a unor cunoștințe tehnologice extrem de avansate. Ea și încă un reprezentant al civilizației respective, au fost adormiți și depuși în două sfere identice, fiind apoi depozitați undeva în Tibet, ca cele mai reușite exemplare ale rasei lor. Grație mașinilor și dispozitivelor aflate în cele două sfere, ei vor putea să impună în curînd lumii întregii civilizația lor. Spre norocul sau ghinionul nostru, o tînără pămînteană se îndrăgostește la rîndul ei de Alan și în urma conflictului iscat de gelozie, Hieranie este eliminată.

Părăsim Australia, pentru a ne opri în Anglia unde, în anul 1930, a fost publicat un roman science-fiction considerat de specialiști o adevărată capodoperă. Este vorba despre textul lui Olaf Stapledon, **LAST AND FIRST MEN**, o grandioasă viziune profețică a viitorului, care l-a impresionat profund pe cititorii britanici. Apariția în USA nu s-a bucurat de același succes. Criticul Donald A. Wollheim, declară în studiul său **THE UNIVERS MAKERS**: „Ce efect a avut cartea lui Stapledon asupra genului science-fiction? Din nefericire, un efect prea mic față de cel pe care l-ar fi meritat, și aceasta din mai multe motive: **LAST AND FIRST MEN** nu făcea nici un fel de referire asupra energiei atomice, nu are nici cea mai mică încredere în călătoriile inter-planetare,

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ

NICOLAE C. ARITON

iar premonițiile politice nu erau deloc convingătoare.”

Olaf Stapledon (1886-1950) s-a născut la Liverpool, urmînd Universitatea în același oraș. Stapledon a fost apreciat de către generația sa, dar nu a atins niciodată celebritatea lui H.G.Wells. S-ar părea că Stapledon n-a avut niciodată intenția de a scrie literatură profetică și cu atît mai puțin science-fiction, el și-a ales ficțiunea de anticipație pentru a-și putea exprima ideile sale filozofice și mistice. Așa cum a fost gândită de către autor, cititorul înțelege că această carte a fost redactată de unul din ultimii oameni de pe Pămînt, trăind într-un viitor îndepărtat și nedefinit, fiind o relatare despre istoria viitorului, începînd cu anul 1930.

Doi ani mai tîrziu, un alt scriitor britanic, Aldous Huxley (1894-1963) publica o anti-utopie plasată în viitor **BRAVE NEW WORLD**, care prezenta toate semnalmentele unui roman SF. Huxley a refuzat cu vehemență acest epitet adus cărții sale, considerîndu-l ca o adevărată jignire. Dar, autorul, propune, opera dispune... **BRAVE NEW WORLD** este considerat astăzi ca un roman clasic al genului SF.

Această contrautopie ne oferă tabloul unei lumi viitoare în care individualitatea și personalitatea au dispărut complet. Nu mai există nașteri normale, copiii sunt concepuți în laboratoare și pornind de la simplă celulă se pot obține 96 de gemeni. „Nouzeci și șase de gemeni înseamnă nouăzeci și șase de mașini perfecte! Vocea sa era vibrantă din cauza emoției. Pentru prima dată în istorie, știm cu adevărat încotro ne îndreptăm. El cita deviza planetară: Comunitate. Identitate. Stabilitate.” Acești gemeni nu sînt egali între ei, sînt condiționați pentru a deveni conducători sau muncitori. Sporturile și dragostea fizică au fost excluse din viața socială, iar un drog euforizant, „soma”, are misiunea de a elimina toate tensiunile la care este supus omul aflat în această stare de sclavie. Dragostea, ambiția, curiozitatea, spiritul de aventură și de a descoperi au fost definitiv abolite. Abrutizați

nu era. Totuși am materializat-o astfel încît să fie palpabilă. M-am gîndit apoi că ar fi bine să aibă o sursă de lumină în apropiere și-am vrut să creez un astru în jurul căruia să orbiteze... Dar nu. N-am voit ca istoria să se repete din nou. Atunci am creat mai mulți sori și i-am făcut să orbiteze în jurul ei astfel încît să fie tot timpul luminată pe toată suprafața ei. Era o minunăție. Am admirat-o îndelung pînă cînd mi-am dat seama că am lăsat ceva pe dinafară (ah, mereu omit cîte ceva!).

Lipsea viața.

Fără ea ceva din mine era rupt. Chiar dacă toate încercările mele anterioare dăduseră greș, prinsesem dragoste de viață. A trebuit, prin urmare s-o însușesc. Dar doream să încerc ceva nou și unic. Ceva ce nu mai făcusem niciodată...

Și-am dat viață luminii.

Am înzestrat-o cu abso-lut toate

cunoștințele mele, cu conștiința de sine și am lăsat-o să cunoască doar un singur sentiment: iubirea.

De atunci stau mereu și o privesc.

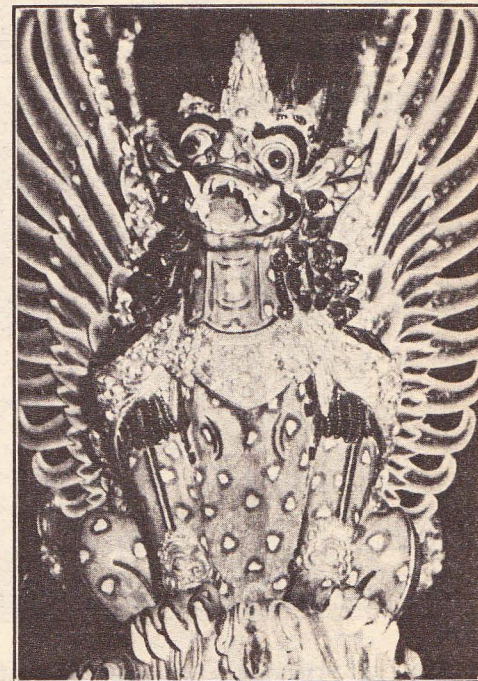
Serena – unicatul.

Cercuri de lumină zboară prin eter deasupra ei și se leagă unele de altele formând lanțuri întregi. Comunică între ele prin schimbarea intensității. E mirific să privești cum se adună cu miile într-un spațiu restrîns și "conspiră" din joacă, clipind, strălucind în nenumărate irizații. Un curcubeu de culori este acum Serena, metamorfozată de ființele materiale, inocente și iubitoare.

Cred că așa ar fi trebuit să creezi raiul Tată. Tu nu?

P.S.

Să-mi scrii despre mama și despre bunici!

o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o

A LITERATURII SF ANGLO - SAXONE

O SERIAL O

total de "soma", oamenii trăiesc fericiți în cea mai bună dintre lumile posibile.

Acest rapid tur de orizont prin librăriile lumii din anii '30, îl încheiem cu un titlu care a făcut glorie la timpul său: **WHEN THE WORLD COLLIDE**, de Balmer și Wylie, publicat în anul 1933, la editura "Stokes", la New York. De fapt, inițial acest roman a apărut în foileton, începînd cu septembrie 1932, în revista de aventuri **BLUE BOOK**. Acest roman, rod al colaborării dintre astronomul Edwin Balmer și scriitorul Philip Wylie, apreciat în mediile literare ale timpului, are ca temă coliziunea dintre un astru cu Pămîntul. Mai multe vase-arcă permit evacuarea unui pumn de pămînteni, în majoritatea oamenii de știință care au prevăzut catastrofa. Supraviețuitorii aterizează pe unul din statele planetei care s-a ciocnit cu Pămîntul. **WHEN THE WORLD COLLIDE** este un roman de suspans interesant, bine scris și libertin, pentru acea vreme, privind problemele sexuale: vasele-arcă, femeile fiind mai puțin numeroase ca bărbații, sînt puse la comun iar uniunea liberă este tolerată. În fața succesului cărții (mai tîrziu Paramount a realizat și un film), autorii au realizat o urmare, apărută în librării în noiembrie 1933. Această urmare povestește modul de stabilire a pămîntenilor în noua lume și războiul pe care sînt obligați să-l poarte aceștia cu localnicii de rasă galbenă. Acest al doilea roman este mai puțin reușit calitativ față de primul. Un alt lucru interesant este acela că desenatorul Alex Raymond s-ar părea că s-a inspirat din acest roman pentru a da banda desenată SF, **FLASH GORDON**, în care Gordon, logodnica sa Dale Arden și Pr Zarkov ajung cu astronava pe planeta Mongo care amenință să intre în coliziune cu Pămîntul. Aici, prietenii noștri trebuie să se lupte cu o rasă de oameni condusă de crutul împărat Ming.

Specialiștii afirmă că perioada anilor '30 reprezintă data apariției fandomului (în traducere aproximativă; un domeniu rezervat fanaticilor), s-ar părea că tot Hugo Gernsback este la originea formării fandomului, luînd decizia de a publica

scrisori ale cititorilor în coloanele revistei, un lucru care nu se obișnuia în pulp-urile polițiste sau western. Cititorii au început să se cunoască între ei, Gernsback publicîndu-le adresa la sfîrșitul scrisorii și astfel au început să se formeze primele grupuri de fani. Se consideră că primul grup de acest gen, sau cel puțin primul care s-a afirmat, a fost **THE COMET**, un grup de pasionați ai genului, reușiți în jurul lui Raymond Palmer, care a publicat primul fanzin de science-fiction cunoscut, purtînd același nume de **THE COMET**. Cel care a fost și rămîne cel mai important fan SF este J. Ackerman. Cu toate că este născut la 26 noiembrie 1916, devine un cititor asiduă al revistei **AMAZING STORIES**, și prima scrisoare care îi apare la curierul cititorilor se întîmplă în toamna anului 1929, în revista **SCIENCE WONDER QUARTERLY**. Această scrisoare merită să fie citită: „Cu toate că nu am decît 12 ani, am citit cu plăcere revista dumneavoastră în ultimii patru ani. În favoarea revistei dumneavoastră, **SCIENCE WONDER STORIES**, hip, hip hoorrah!” În anul 1934 devine membru a organizației **SCIENCE-FICTION LEAGUE**, o foarte serioasă asociație de amatori, în care, candidații la o legitimație trebuiau să răspundă unui chestionar. Una din întrebări era următoarea: „Care sînt cei mai activi fani SF?” Ackerman a răspuns: „Sîntem modești”, răspuns car a fost apreciat în mod deosebit de către juriu. Între timp, Ackerman primise un fanzin lansat de către Julius Schwartz și Mort Weisinger **THE TIME TRAVELER**. În 1933, acest fanzin își schimbă numele în **SCIENCE-FICTION DIGEST**, iar în anul 1934, a fost botezat **FANTASY MAGAZINE**, sub acest titlu devenind cel mai celebru fanzin din istoria SF-ului. Despre **FANTASY MAGAZINE** vom mai vorbi în episoadele următoare.

Harry Warner în excelentul său studiu asupra istoriei SF-ului intitulat **ALL OUR YESTERDAY**, susținea că fandomul număra la mijlocul anilor '30 aproximativ 22 de membri, apoi 300, iar la începutul anilor '40 existau deja cam 500 de fani SF. Numărul cititorilor de pulps în această perioadă era de aproximativ 100.000. Cu toate că raportul este net defavorabil fanilor, aceștia au avut tot timpul un cuvînt greu de spus în aprecierea unor autori, care cu tot succesul la public, la timpul respectiv, au fost ignorați de către fandom și astfel cu trecerea anilor au fost uitați.

(VA URMA)

JSF-77

euROcon '94 în imagini

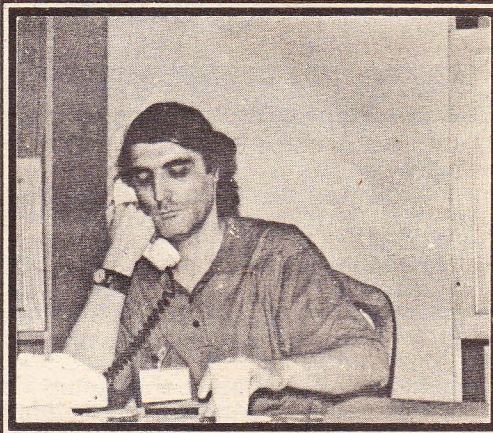
BD-iști români la o masă pătrată amicală.
Printre ei: Gabriel Rusu, Dodo Niță, Lucian

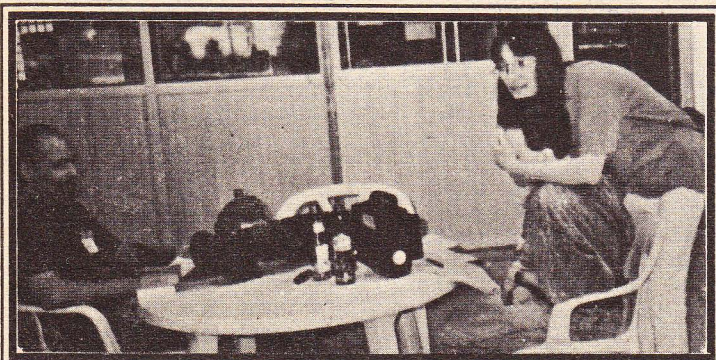
Gheorghe Săsărman și Mircea Oprea

Ștefan Ghidoveanu comunicând premiile euROconului pe firul scurt

Schiță de portret pentru ziua de mâine

O anumită parte a echipei TVR ...

**Mara Popa
intervi-
evind
omul
cu trei
mâini**

„Noapte bună, domnule Preebles, și nu uitați; dacă mai apar probleme, e de-ajuns să telefonați și cineva va veni imediat să o repare.” Zak îi zîmbi cît putu mai sincer bătrînului domn și porni înapoi către camioneta sa. Zîmbetul i se evaporă imediat ce se depărta. Bătrîn imbecil și neputincios, e a treia oară cînd stropște consola în locul dragilor lui cactuși. Camioneta l-a recunoscut și se deschise, alunecînd cu un fisuit. Zak a tastat raportul referitor la reparațiile efectuate și a dublat timpul. Asta pentru bătrînul dobitoc, iubitor de plante.

Camioneta îl conduse pe o stradă alăturată, care părea chiar mai veche și mai sordidă decît celelalte. Oare de lui, cu talentele sale evidente, îi revenea numai partea veche a orașului? De ce nu și noua zonă suburbană, cu mulțime de oameni mișunînd în ea, cu o mulțime de noi relații ce se puteau face și o mulțime de comisioane? Zak nu avusese niciodată ocazia să vîndă ceva. Toate săptămînile acelea de instruire au fost de pomană. Tot ce făcea el era să repare. Se simțea oarecum frustrat, deși putea să-i fraierească pe beneficiari să plătească reparațiile chiar dacă acestea nu erau necesare. Erau atît de nerăbdători să reintre pe circuit, încît erau în stare să plătească oricît le cereai.

Din nou un deranjament la casă. Se defectase numai transformatorul de cîmp, dar tipul a plătit pentru un transformator nou. Cu familia pe care o avea, nici nu-i de mirare că era înnebunit să intre din nou pe circuit. Odată reparat, pe transformator ar putea să scoată un preț bunel pe piața neagră.

„Acasă.” Ascultătoare, mașina a accelerat, apucînd pe o stradă ce se pierde într-un amurg fumuriu, trecînd pe lîngă șirul monoton și întunecat de case, pe lîngă grămezile de gunoarie, pe lîngă casa lăsată în paragină, pe lîngă...

„Stop. Înapoi.” Prin geam, Zak încerca să pătrundă întunericul spre casă. Își consulta harta. Ea figura acolo, dar el n-o văzuse deloc înainte. Ce chestie, făcea de o lună traseul ăsta, și era sigur că n-o observase niciodată. Simți deodată o vibrație în stomac. Casa nu avea „farfurie” de recepție. Nu are „farfurie”, înseamnă că nu are consola, ceea ce înseamnă că e rost de o vînzare. Bineînțeles, iar o vînzare în partea asta a orașului înseamnă teancuri de comisioane și, mai mult ca sigur, o promovare. Zak înșfăcă caseta demonstrativă și se opri direct la ușă. Se folosi de ciocănașul cam bizar, dar nici un răspuns. Bătu din nou. Nici o reacție, așa că ciocăni a treia oară, dar de această dată ușa se deschise ca de la sine. Sigur că se deschise de la sine, toate ușile o făceau, dar asta o făcuse într-un fel care îi dădu fiori. Păși înăuntru.

„E cineva acasă?” Interiorul era slab luminat și aerul închis mirosea ca atunci cînd hainele sunt ținute în dulap timp îndelungat. Din fața se auzea un scîrîit.

„Bună ziua. Sint Zak și reprezint firma Virtucom. Vă pot reține atenția cu o demonstrație?” scîrîitul se auzea netulburat. Zak simți o boare de aer rece atingîndu-i obrazii.

„Intră.” Zak tresări, fără să vrea. Era vocea unei femei, venind din stînga, și, într-un fel, părea să nu se potrivească în cadru.

„Ce demonstrație dorești să faci?”

Zak intra în ceea ce în mod evident era salonul, dar unde mobila și lucrurile erau toate șterse la culoare, învechite și demodate. Pe un scaun, cu spatele la el, ședea o femeie în vîrstă, învelită cu un șal.

„Virtucom System Six; doamnă.”

„Și ce este mai precis Virtucom System Six, tinere?” întrebă femeia cu o mișcare ușoară a șalului.

„Este consola ultima a lmersiunii Totale în Realitatea Virtuală, doamnă.”

„Sună interesant, într-adevăr”, spuse femeia.

Tonul vocii ei arăta că de fapt habar nu avea despre ce era vorba.

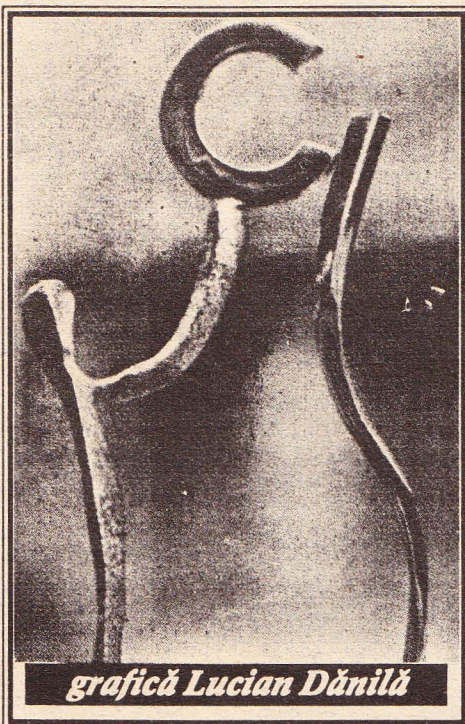
„Este ultimul strigăt al tehnologiei, nu doriți să vedeți o demonstrație?” nu se lasă Zak.

„Ba da tinere. Îmi plac foarte mult demonstrațiile.” Mană cerească, nu altceva. Fără discuție, o demonstrație înseamnă o vînzare aproape încheiată. Cu mișcări precise, Zak deschise caseta demonstrativă, ridică consola VSS și conectă căștile, una pentru el și una pentru bătrîna doamnă. Amîndouă arătau la fel, dar casca lui Zak nu-i permitea să intre în profunzime, acolo unde nu mai era loc de întoarcere.

„Acum punem căștile pe cap și vom începe demonstrația.”

Două brațe scheletice se întinseră către el iar șalul

John FERRIS COMISIONUL

se mișcă iar.

„Tinere, nu văd nimic prin casca asta. Nu cumva încerci să mă păcălești, nu-i așa?”

„Sigur că nu, doamnă.”, răspunse Zak. „Cel puțin nu la modul ăsta”, adaugă în sinea lui. Conectă consola și își puse și el casca pe cap. Imediat, camera s-a transformat într-una decorată în nuanțe de verde. Privi în jur după bătrîna, dar ceea ce văzu în locul ei era o ființă vag androgenă.

„Unde ne aflăm, tinere? Unde a dispărut casa mea?”

„Nicăieri, doamnă, vă aflați în continuare în propria dvs. casă, pe scaun, iar eu pe podea. Acum noi existăm doar în mintea noastră.”

„Asta din cauza obiectului care mi l-ai așezat pe cap?”

„Exact. Conectată la consolă, casca proiectează imaginile direct în mintea noastră. Aceasta este ITRV. Unde ați dori să mergeți acum?”

Zak o purtă pe bătrîna în lumea demonstrației, alcătuită din trei zone virtuale, o casă, o pădure, iar a treia constă într-un șir de magazine, unde cumpărătorul virtual putea cumpăra tot ce-și dorea.

Ceea ce-i făcea pe oameni absolut dependenți de

ITRV era motorul empatic (MT). ITRV nu era ocrotit numai de consolă, ci și de mintea utilizatorului, de propriile lui amintiri și percepții. ITRV putea fi exact ce își dorea utilizatorul. Evident, erau asigurate și unele lucruri care țineau de securitatea personală, ca programarea unei anumite limite de timp, monitorizarea automată a stării de sănătate a organismului uman și întreruperi automate de urgență, ca în cazul declanșării alarmei de fum, de exemplu. Însă cei mai „înrațiți” apelau la niște dispozitive ușor de procurat, dar ilegale, care le permiteau să-și continue netulburată „imersiunea”. Zak însuși operase cîteva asemenea modificări ale sistemelor, contra unui preț piperat, firește.

Turul magazinelor a luat sfîrșit cu Salonul de vînzări al Virtucom. Figura care îl reprezenta pe Zak ședea în spatele unui birou, iar femeia în picioare.

„Așadar, doamnă, cum vi se pare? După cum v-am spus, ceea ce ați văzut a fost doar o demonstrație.”

„Îmi plac demonstrațiile.”

„Am observat, dar produsul complet are posibilități mult mai largi. Vă putem oferi mai mult de 200 de scenarii standard și peste 40 de scenarii în care puteți interveni nemijlocit în desfășurarea acțiunii. Pe toate le puteți urmări comod din fotoliul dvs, căci sint transmise prin satelit.”

„De unde provin, tinere?”

„Prin satelit... de la emițătorul principal, situat în sudul țării.”

„Depart?”

Zak era ușor tulburat de felul în care decurgea conversația.

„Nu prea aproape, în jur de cîteva sute de mile. Dar dacă stai să te gîndești, raportat la mărimea țării, nu e prea departe, nu credeți?”

Urmă o pauză.

„Dumitale îți place această... realitate virtuală?”

„Bineînțeles, doamnă. În fiecare zi îmi petrec o oră sau două acolo.” Minți Zak cu nonșalantă. „Aș sta și mai mult dacă n-aș fi așa de ocupat.”

„Mi-a plăcut mult demonstrația.”

„Mulțumesc.”

Zak remarcă modificarea pronunției. Brusc, se regăsiră în casuță.

„Demonul tău este realmente inteligent, iar iluziile pe care le-a creat excelente.”

„Demon? Nu cred că...” Încearcă să explice Zak, încurcat și nu mai puțin surprins.

„Și dorești să-mi vinzi această iluzie, realitatea ta virtuală?”

Așa parcă mai mergea. „Da, doamnă, inițial se face o acumulare, apoi...”

„Eu nu doresc iluzia ta, vreau realitatea ta.” Bătrîna se întoarse și-l privi. Numai că nu mai era bătrîna și nici măcar femeie. Zak se îngrozi, orăarea venind din străfundurile ființei lui. O creatură diformă, scheletică, vag umanoidă, înainta spre el. Putea să-i audă șuieratul și pocnetul sec al oaselor. Camera s-a întunecat brusc, un întins rînd se ridică în aer și o mină descărnată se întinse către fața lui.

„Îți voi lua realitatea, în timp ce tu vei avea iluzia Mea.”

Nimeni nu auzi strigătul lui Zak.

Ușa casei cu numărul 13, strada Cotton, se închise cu zgomot. Pocnitura alertă audio-senzorii camionetei, care, prin infraroșii, îl înregistră pe Zak dispărînd în ceață. Camioneta aștepta răbdătoare. A doua zi, cînd a fost descoperită de o patrulă de dimineață, camioneta mai aștepta încă, parcată în zona nepopulată a orașului, pe un loc viran, cu o hartă demult expirată desfășurată pe bord.

Traducere
Roxana Popovici / Sigma

Abia către înserare începură vag să-și dea seama cât de mult ținuse bătaia și cât erau de oboșiți. Sub feșele de material plastic și pansamentele parfumate, rănilor începuseră să se infecteze. Reglau cu neglijență tunul atomic și abia dacă schimbau un cuvânt din vreme în vreme. Respirația le devenise tot mai grăbită. Terapeutica din seara trecută își pierduse, treptat, eficacitatea.

Era întotdeauna îngrozitor; și de cum apunea soarele – interdicția oricărui atac de noapte era una dintre convențiile cele mai strict respectate ale Războiului Restrâns – se grăbeau să-și părăsească postul de artilerie, construit din beton îmbrăcat în plumb, pentru etajele inferioare ale orașului.

Acolo, îi așteptau îngrijirile de care aveau nevoie. Acolo, combatanții găseau roboți-medici, calmante, distrugătoare de memorie și doze puternice de

Idris SEABRIGHT

MOARTEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

hipnoterapie. Pe deasupra, la sfârșitul fiecărei ședințe de Tratament, primeau două capsule de „Nedradorm” care trebuiau să le asigure 7 ore de somn fără vise.

Denton nu râvnea mai puțin decât ceilalți la odihnă, în această seară. Ziua fusese grea și întrucâtva, ciudată, impresie pe care însă nu și-o putuse explica. Totuși, îndepărtându-se șchiopătînd de postul său – comanda o echipă de tunari – ezită. Miriam, prietena sa, fusese atinsă nu de mult, cînd un obuz inamic explodase lângă ea. Ținuse întotdeauna foarte mult la ea, deși, de cînd începuse războiul nu avusese timp s-o vadă și, acum, simțea nevoia să-i

facă o vizită. Ea era în spital de... de cînd?... de vreo trei zile, probabil. Nu reușea să-și amintească cu exactitate cînd fusese rănită.

Desigur, ea își va relua activitatea într-o zi, două, dar el ar fi vrut s-o vadă chiar în acea seară. Putea să meargă la ea după ce-și va termina tratamentul. Însă simțea dorința de a o vedea înainte de a se fi odihnit și refăcut.

Se va duce chiar acum.

Escalatorul fusese avariat de către un bombardier-robot ieri sau alaltăieri. Tunarii trebuiau să coboare două etaje înainte de a găsi unul încă în funcțiune. Denton îi urmă, dar la palierul următor, luă un trotuar cu derulare

lentă, care cobora către al patrulea palier unde se afla spitalul.

Încă nu se înserase complet, deși felii de lumină roșiatică se strecurau la intersecții, din palierulele superioare, făcînd să scînteieze particule grele de praf. Denton fu surprins de raritatea trecătorilor pe trotuarul rulant. Probabil, că evacuarea civililor fusese mai masivă decît o crezuse.

Se opri la o florărie, în colțul spitalului, ca să cumpere un buchet pentru Miriam. Bolnavilor li se duc întotdeauna flori. Dar în magazin nu era nimeni, iar florile din vasele de metal nu mai erau decît niște mănunchiri de nuiete și decolorate. Păreau că se află acolo de cel puțin o lună. În vitrină gardeniile se transformaseră într-un amalgam amorf de culoare brună.

Păcat! Oftă și-și mușcă buzele. Fericirea de a trăi, iată unul dintre idealurile pentru care luptau. Dar, în afară de asta, ar fi vrut, să-i poată oferi lui Miriam o atenție. Însă, la vreme de război, ești obligat să te limpezești de unele lucruri.

Păcat! Oftă și-și mușcă buzele. Fericirea de a trăi, iată unul dintre idealurile pentru care luptau. Dar, în afară de asta, ar fi vrut să-i poată oferi lui Miriam o atenție. Însă, la vreme de război, ești obligat să te lipsești de unele lucruri.

La biroul de recepție al spitalului se găsea un funcționar-robot. Denton fu uimit de propria surprindere. Doar nu se așteptase să aibă de a face cu un funcționar? Dar robotul îi indică fără dificultate unde se află Miriam.

Intră în culoarul slab luminat care ducea în salonul B-6. Izul specific de spital îi invadă nările. Cu el se amesteca însă și un alt miros, grețos, pe care nu-l putu identifica. Deschise ușa salonului.

Înăuntru se aflau zece paturi, însă din cîte își putea da seama, numai două dintre ele erau ocupate. În regulă, asta înseamnă că nu sînt prea mulți răniți. Înaintă în vîrfurile picioarelor către patul din dreapta, unde crezu că recunoaște, pe pernă, profilul fetei. Iluminatul lăsa de

GIGER

dorit.

– Miriam? – întrebă el ușor.

Întreaga parte dreaptă a capului ei dispăruse sub bandaje.

După o clipă, ea răspunse:

– Da?

– Eu sînt Dick? (Își trase un scaun lîngă pat). Cum te simți iubito?

– Avu impresia că o parte din mirosul greșos emana din patul ei.

– Dick! (Se întoarse către el). În sfîrșit ai venit!

Uimirea se citea în glasul lui:

– Cum adică, dragă – în sfîrșit! N-a trecut decît cel mult două zile.

– Așa crezi tu? (Fata rîse ușor). Ori probabil că ți-ai făcut tratamentul. Nu, sînt aici de peste o lună. Am crezut că niciodată n-o să mai vii.

– Dar... (Era mai bine să schimbe subiectul). Ești bine îngrijită? (Abia pusă, întrebarea se păru periculoasă).

– Acum, aproape deloc – răspunse ea cu glas trist. De la sfîrșitul primei săptămîinii. Bănuiesc că au apreciat că ar fi inutil.

El se mișcă jenat pe scaun. Probabil că-și băga singură prostii în cap. Și totuși, mirosul acesta greu...

– Este lipsă de personal? – se interesă el.

– Nu știu. Infirmeriile practic nu pun piciorul aici. Am impresia că poate au fost transferate la secția de tratamente pentru combatanți... Nu-mi vine să cred că ești aici. Nici nu mă gîndeam că o să vii aici.

– Și de ce n-aș fi venit? – întrebă cu o oarecare enervare în glas, bucuros că a găsit un motiv de supărare.

– Oh! din cauza tratamentului. Eu cunosc efectul terapeutic pentru combatanți. Mi-am încasat și eu porția pe vremea cînd eram încă în serviciul activ.

– Cum? tu nu mai primești tratamentul? – și vocea lui trăda tulburarea.

– Nu. Sînt zile cînd nici măcar de mîncare nu mi se dă. Și zile cînd nu pot să-mi păstrez nici patul curat. La ce bun ar irosi un tratament pe pielea mea? Doar nu mai fac parte dintre combatanți. Am să...

Glasul ei se stinse. Dar el ghici, cu o zvîcnire dureroasă în inimă, ce era ea gata să spună.

Uf! Pentru ce venise oare direct aici de la bateria sa? Ar fi putut să-și facă tratamentul, sau cel puțin să fi luat o pilulă calmantă, înainte de a veni s-o vadă. Ar fi înțeles atunci că vorbele ei nu

sînt decît toane de om bolnav. Bolnavii se plîng întotdeauna și consideră că nu sînt îngrijiți niciodată cum trebuie. Însă, orice ar fi, ceea ce spune Miriam părea îngrozitor de adevărat. Și, în adîncul sufletului, îi era frică s-o mai asculte, îi era frică să n-o audă spunînd ceva mai înfrîorător decît vestea că ea, iubita lui scumpă, o să... că ea o să...

– Nu, nu se poate – aproape strigă el. Tu n-o să...

– Și de ce nu?

– r ă s p u n s e aproape amuzată fata. Doar au murit atîția.

– Nu mai este aici decît un singur bolnav. Ce vrei

– Salonul era plin.

– Cum? cînd ai venit tu? De unde atîția răniți? Războiul nu durează decît cîteva zile.

– Mă obosește vorbitul – replică ea închizînd ochii. Ție ți s-au administrat distrugătoare de memorie. Nici nu mă aștept să mă crezi. Dar războiul durează de peste zece ani.

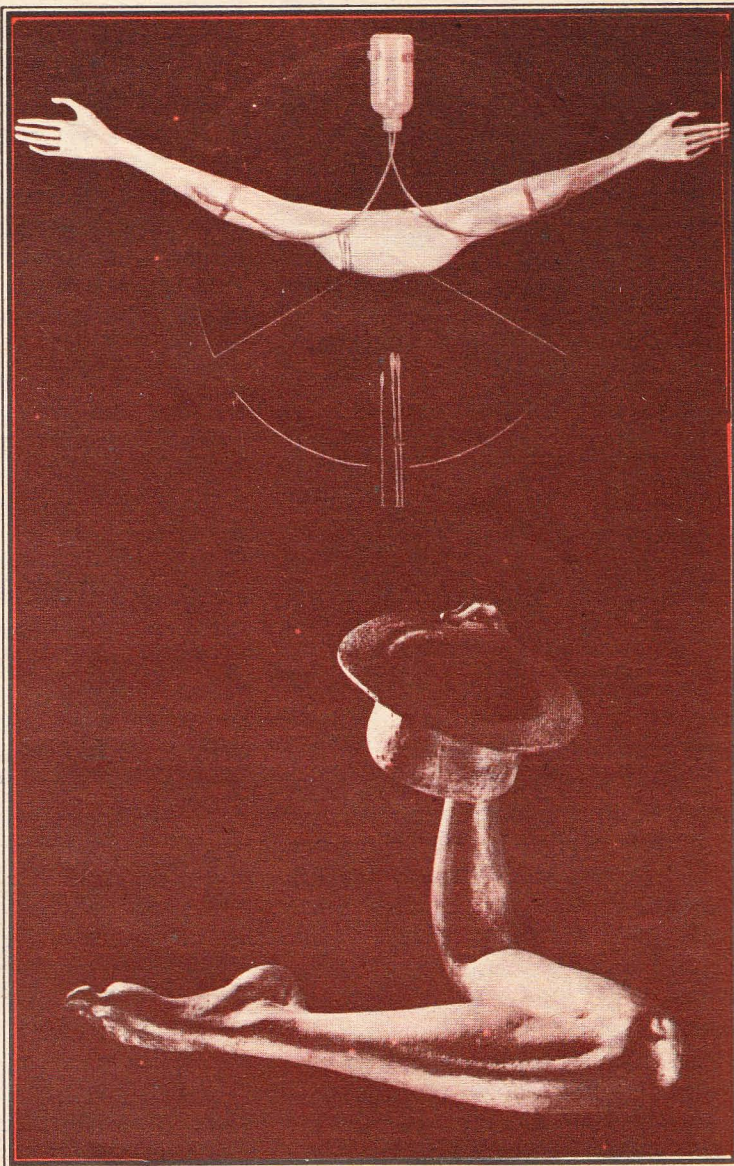
O privi aiurit. După o clipă își împinse scaunul. Nu mai putea; într-adevăr era incapabil s-o mai asculte. Se simțea mult prea îngrozit.

– La revedere – spuse el cu voce tare. La revedere Miriam.

Fata nu-i răspunse.

Ajunse din nou în stradă, se opri nehotărît. Dacă se grăbea, ar mai fi reușit să ajungă la clinică, înaintea închiderii serviciului de tratamente pentru combatanți. Și, atunci, s-ar simți mai bine, mult mai bine. După aceea ar putea să reflecteze liniștit cît de nesocotit vorbea Miriam.

Nici măcar nu o sărutase... Și nici

GIGER

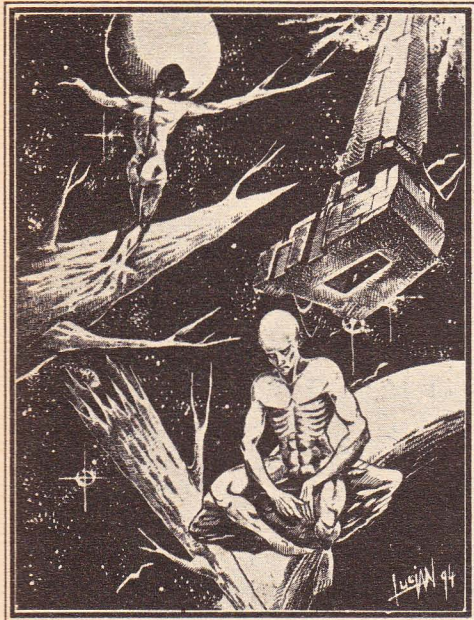
nu-i urase însănătoșire grabnică...

O porni la drum. Își dădea seama că ar fi trebuit să ia un trotuar rulant, dar el se încăpățîna să șchiopăteze pe trotuarul fix. N-avea importanță că va ajunge tîrziu la clinică, somnifere oricum tot va primi. Și după o noapte liniștită, își va regăsi starea de spirit normală.

Cît era de pustiu orașul.

Se întunecase de-a binelea. Unele dintre becurile fluorescente se aprinseseră. În lumina lor argintie și dulce, difuză ca un clar de lună, Denton văzu că magazinele aveau vitrinele bătute în scînduri sau erau distruse de bombe, sau căzuseră în paragină, goale și abandonate. Pașii lui răsunau sec, ușor.

Trecu prin fața unui magazin alimentar. Acesta, cel, puțin era luminat. Dar înăuntru nu se

grafică Lucian Dănilă

vedeau decît două-trei persoane. Aceasta dovedea cu cîtă grijă se procedase la evacuarea civililor.

Rănille începură să-l doară, în special cea din coapsă. Strîngea din dinți cînd era nevoit să ocolească grămezile de pietre. Apoi se trezi deodată în fața unei stive atît de mari, încît bloca toată strada. Să o ocolească nu era posibil. Trebuia să o escaladeze. Era un amalgam de cărămizi, tencuială și material plastic; în partea superioară se putea vedea înfipite niște bucăți plate și neregulate – probabil cioburi de sticlă – însă atît de prăfuite, încît n-ai fi puteau jura. Probabil se aflau acolo de foarte multă vreme...

Se simți inundat de o sudoare înghețată. Își dădu seama că îi era foarte frică. Era vădit că cioburile rămăseseră acolo multă vreme, pentru a fi atît de prăfuite. Trebuie că se găseau de...

... de peste zece ani...

Denton respiră adînc. Încercă să-și păstreze sîngele rece.

Bun! Era dispus să admită că războiul dura de atîta vreme, cît o pretindea Miriam. Și admitea că tratamentul pentru combatanți îl debarasase de emiterea fiecărei zile, o dată aceasta trecută, întreținîndu-l într-o veșnică iluzie a unui prezent în care războiul de abia a început și unde victoria nu pare a fi decît o chestiune de zile.

Bun! Ce putea să fie atît de grav în asta? Motive demne de laudă conduseseră la punerea la

punct a acestui tratament. El permitea luptătorilor să îndure o doză de spaimă și suferință, care în alte împrejurări i-ar fi nimicit. Probabil că fuseseră ocazii – și el avea presentimentul vag că aceste ocazii chiar existaseră – cînd asistase la agonia camarazilor săi, cuprinși de flăcări sau zbătîndu-se în chinuri. Și totuși asemenea spectacole nu-l zdruncinaseră. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru această terapeutică tămăduitoare.

Oricîte ar fi îndurat concetățenii săi, era cert că cealaltă parte a suferit tot atîtea. Totul era în regulă, nu trebuia să-i fie atît de frică. N-avea decît să se ducă la clinica combatanților și să-și ia pilulele somnifere.

Făcu cîțiva pași. Se opri. Înțelegea acum de ce bălălia de astăzi i se păruse atît de ciudată. Nu existase nici o replică din partea inamicului, exceptînd un scurt tir de mitralieră dimineța. În mod cert, li se întindea o cursă. Inamicul era viclean. Trebuie că pregătea... ceva... un atac masiv...

Dar în subconștient știa că nu este așa. Focul inamicului scăzuse treptat din intensitate, pe măsura trecerii zilelor. Cine știe, poate nu mai rămăsese nici un inamic în viață?

Tabăra lui Denton era sigur cîștigătoare? Ori poate deja cîștigase? Dar n-a mai rămas nimeni asupra căruia să triumfezi.

Escalada în sens invers piramida de dărămături. Inima îi bătea nebunește. Cînd ajunse în fața porții de acces pe trotuarul rulant șovăi... Nu, va ajunge mai repede pe jos. Începu să alerge. Nimeni nu-l opri. După ce trecu de al doilea cvartal de oase, rana din coapsă i se deschise. Simți o șuviță de sînge curgîndu-i în lungul piciorului. Dar îl dureau mai puțin ca înainte. Își continuă cursa.

Se opri în fața spitalului, tremurînd, cu răsufierea gîfîită. Se afla la capătul unei lungi zile de soldat, fără odihnă puțină și fără hrană. Trecu prin fața biroului de recepție, străbătu culoarul și intră în salonul lui Miriam.

Patul era ocupat mai înainte de cealaltă femeie, era gol, cu rufăria luată deja. În salon nu mai era decît Miriam. Acum, că se întorsese, se simțea intimidat.

– Miriam... șopti el.

– DICK! (fata își ridică capul). Mi-au făcut baie – continuă ea. Au dus-o pe vecina mea și mi-au făcut baie...

Nu m-ai sărutat cînd ai plecat.

– Da.

O luă în brațe. Era mult mai fragilă și mai ușoară decît își amintea, iar inima i se strînsese. Și părul ei... nu fusese oare nu demult castaniu? Acum era aproape blond cenușiu...

Se agăță de el, rîzînd și tremurînd în același timp, cu lacrimile șiroind pe obraji.

– Sînt atît de bucuroasă că ai venit. Credeam că o să rămîn singură pînă la... Știi, Dick, de cîtă vreme nu m-ai mai sărutat? Sînt sigură că nu-ți mai amintești. Tratamentul înțețoșază memoria, și cînd fiecare zi este cea dintîi, puțin contează ceea ce n-a avut loc ieri. Dar eu, eu îmi amintesc. Se împlinesc zece ani.

O strînsese în brațe cu putere, gîndindu-se că pe vremea cînd erau împreună, ea nu voise niciodată să adoarmă fără să-l simtă alături. Ea se trezea noaptea ca să-l mîngîie, ca să fie sigură că este mereu acolo.

Și iată că dormiseră separat timp de zece ani, în strîmta lor cușetă de combatanți, convinși că fiecare zi de despărțire era cea dintîi.

– Îți mai amintești de melodia aceea pe care o cîntam la gitară? – întrebă ea. Aceea despre omul condus la eșafod? Toți îl părăsiseră – și tatăl și mama și frații săi – toți, numai iubita lui nu. Ea adusese aur, și-l răscumpăraseră, salvîndu-l. Sînt atît de bucuroasă că ai venit să mă săruți, Dick. O să-mi fie mai ușor acum să... plec.

O așeză ușor pe pernă, dar era furios.

– Nu. N-ai să pleci – strigă el.

– Ce?

– Ceea ce spui. Așteaptă! Stai puțin! Mă întorc îndată. Ieși alergînd pe culoar. Îi fu greu să găsească un medic robot. Culoarele, sălile prin care trecea, erau pustii. Dădu peste o rezervă plină de roboți stricați, făcuți bucăți, dar se simțea incapabil să repare unul. Nu întîlni în drum nici măcar un singur supraveghetor. Și peste tot unde intra în imensa clădire prost luminată, nu regăsi decît aceeași duhoare grea de murdărie și descompunere.

În cele din urmă, la ultimul etaj, descoperi sala de operații. Era luminată orbitor - prima încăpere bine luminată în care intra.

Făcu cîțiva pași grăbiți. Un medic-robot tocmai terminase o intervenție, căci își scotea mînușile. - zvîrlindu-se

într-o autoclavă – în timp ce patru infirmier-roboti împingeau o masă rulantă de operații pe care era legat un bolnav.

– Ași dori să examinați o bolnavă – zise Denton.

– Nu pot să examinez pe nimeni fără o dispoziție tip de la CA-3, replică robotul cu vocea sa neutră.

Denton era pus în încurcătură. Avea la el arme, dar acestea nu făceau nici o impresie asupra unui robot și, dacă-l defecta, nu ar fi fost numai inutil pentru Miriam dar chiar periculos. Și mai știa că la CA-3 – chiar dacă ar mai găsi pe cineva acolo - nu i s-ar elibera în nici un caz acea dispoziție.

Nu-i mai rămânea decât să și-o procure singur. Elevatorul pe care dorea să-l ia, nu funcționa; coborî în fugă cele patru etaje, pînă la biroul de recepție.

Acolo, pentru prima oară, avea noroc. Nu era nimeni și putu scotoci în voie în maldărele de fișe și formulare, pînă cînd dădu peste un imprimat galben CA-3. Șterse numele și îl înlocui cu cel al lui Miriam, adăugînd și numărul ei de înmatriculare. Sexul era același – feminin; iar data probabil corespundea. Își simțea palmele umezi. Inima i se zbătea nebunește în piept. Il ajunse din nou pe medicul-robot la etajul trei.

– Iată dispoziția – zise el. Și-i întinse hîrtia. Robotul o studia cu grijă. Denton își orpi răsufierea. Robotul îi restitui fișa.

– O.K. – zise el. Unde-i bolnava?

Denton avu senzația că leșină de ușurare.

– Pe aici. Vă conduc eu.

Robotul îl însoți pînă la salonul lui Miriam, alunecînd tăcut pe roțile sale bine unse, Luă fișa de temperatură și o cercetă.

– Pronosticul este nefavorabil – zise el.

– N-are importanță – insistă Denton. Examinați-o și spuneți-mi ce-i de făcut.

– Cum doriți.

– Sub privirile neliniștite ale lui Denton, robotul îndepărtată cuverturile și-și începu examenul. Îi puse una sau două întrebări. Apoi se ridică.

– Suferă de leziuni cauzate de radiații. Iată de ce nu i se cicatrizează rănilor. Nu-i nimic de făcut.

Denton rămase un moment ca paralizat. Apoi insistă.

– Totuși trebuie să existe ceva. Un tratament oarecare. În mod sigur se poate încerca ceva...

– Un tratament, da – răspunse

robotul. Doze mari de laureal sulfhidric ar putea s-o ajute. Dar acest medicament este rar. Și este interzis să se administreze mai mult de 3 miligrame per cap de bolnav. Este un medicament pentru combatanți, rezervat celor care au toate șansele să fie salvați.

Își puse în mișcare roțile.

– O clipă! ordonă Denton. Laurealul sulfhidric. Unde poate fi găsit?

– De ce doriți să știți?

– Ca să obțin o dispoziție?

– Nu veți primi o asemenea dispoziție. Se află la farmacie, la un loc cu restul medicamentelor.

Robotul se îndepărtă. Denton nu mai știa ce să facă. Un fals nu-l mai putea ajuta. Farmacia era probabil închisă. Și nu știa nici măcar simbolul chimic... Prostii! Va vedea cum o să se descurce.

– O să mă grăbesc – îi spuse el fetei.

Farmacia era închisă. Poarta ea zăvorîtă. Denton distruse încuietorea cu aruncătorul de flăcări.

Pătrunse într-o junglă de flacoane și sticle. Căută multă vreme înainte de a găsi medicamentul, pe o etajeră scundă, sub fereastră, într-o cutie de culoare cafeniu închis. Ca să nu se înșele, mai citi încă o dată eticheta.

– „Laureal sulfhidric – capsule 3 mg. Da, asta era.

Tocmai voia să bage cutia în buzunar, cînd o voce răsună în spatele lui:

– Ce cauți aici?

Se întoarse fulgerător, strîngînd patul revolverului. Era farmacistul: un om – nu un robot, cu fața inteligentă consumată de griji. Denton strigă:

– Nu încercați să mă opriți!

– Oh! Nici nu mă gîndesc... Hm, laureal sulfhidric. Ceva specific pentru leziunile radioactive, dar este raționat, un medicament rar.

– Este pentru prietena mea. De altfel atacurile inamice au încetat. Combatanții nu vor mai avea nevoie.

– Ia te uită! Probabil că nu v-ați făcut tratamentul de vorbiți așa.

Denton se întreba care erau intențiile acestui om în ce-l privește. Replică:

– Și dumneavoastră? Nu cred să vă fi luat nici dvs. calmantele.

– Nu. N-aș mai avea cum să ajut pe cineva – de multe ori farmacistul nu poate ușura o suferință dacă ar fi sub influența unui calmant.

Luă de pe un raft un flacon și-l întinse lui Denton, care-l urmărea atent, cu revolverul gata să tragă.

– Ați face bine să luați și asta – adaugă el, codeină. Dacă este grav atinsă de radiații, o să aibă nevoie. Unde este? În spital?

– Da. (Denton apucă flaconului cu mîna stîngă).

– N-am să vă denunț – continuă farmacistul. Dar plecați cît mai repede de aici. În orice caz, înainte de a se face ziuă. Poliția continuă să funcționeze. Dacă vă prinde, nu numai că veți fi arestat, dar o să vi se confişte și medicamentul. Farmacistul se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Veniți cu noi – îl strigă pe negîndite Denton.

– Nu, aici mai pot fi încă de ajutor oamenilor. Dar dvs. ar fi cuminte dacă ați pleca.

Răspunsese fără măcar să întoarcă capul.

– Da. Aveți dreptate. Mulțumesc.

Denton reveni lîngă Miriam. O făcu să înghită două capsule de Laureal sulfhidric și o jumătate de pastilă de codeină.

– Ai mîncat ceva? – o întrebă el.

– Nimic de azi dimineață.

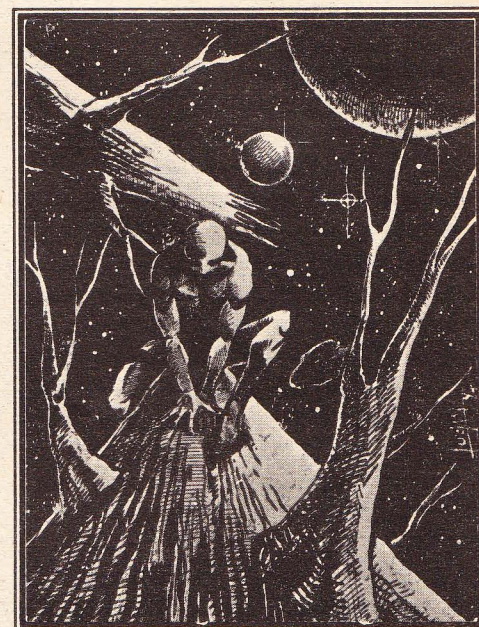
– Mă duc atunci să caut ceva de-ale gurii.

Bucătăria spitalului nu era deloc bine aprovizionată, dar găsi niște piine și o cutie de apă conservate, pe care o deschise. Aduse captura pe un platou și mîncară împreună, pentru prima dată după atîția ani.

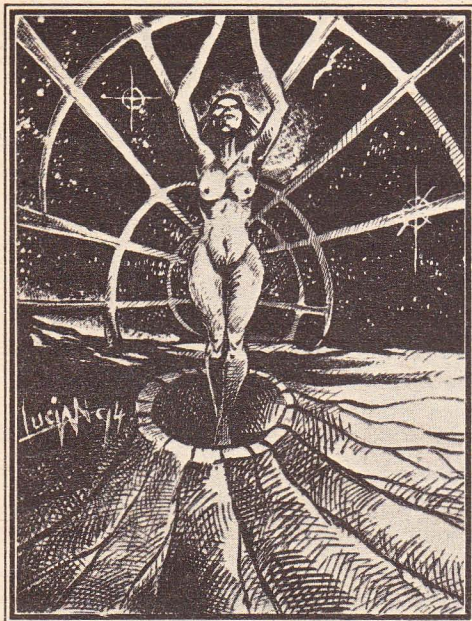
– Miriam... spuse el cînd terminară.

– Da? (Ea îi ținea strîns mîna).

– Trebuie să plecăm de aici.

grafică Lucian Dănilă

grafică Lucian Dănilă

Și îi povesti despre farmacist.

– Dar... unde am putea să ne ducem? (Vocea ei își pierduse accentul disperat de la început; vibra de neliniște). Drumurile sunt în mod sigur supravegheate. Cum o fi afară?

– Să încercăm să ajungem într-o zonă neutră. Nu știa nici cât de limitat a fost războiul și nici ce s-a întâmplat cu exactitate. Vom vedea. Cât despre drum... tu te simți în stare s-o pornești în scaun rulant?

– Eu... cred că da.

El ghici că Miriam se teme de suferința fizică cauzată de cea mai mică mișcare. Îi strânse mîna.

– Dacă tu poți suporta să, stai așezată – îi explică el – cred că o să reușim să ieșim printr-una din conductele orizontale de aerisire.

– Dar... dar ventilatoarele?

– Am convingerea că nu mai funcționează (Și-i povesti despre particulele de praf pe care le remarcase venind la spital). Unele conducte orizontale au un diametru suficient ca să poți sta în picioare. Adu-ți aminte că doar eram inginer pe vremuri.

Și gurile lor se află foarte departe de fortificațiile orașului ca să aspire aer curat. Dau o fugă să caut un fotoliu rulant.

– Iubitule!

Găsi un fotoliu în rezervă în care erau îngrămădiți roboții scoși din uz. Îndesă în plasa de sub scaun mai multe cutii de conserve, o ploscă cu apă și apoi căptuși spătarul cu pături și perne pentru Miriam. Mai luă

deasemenea o lanternă și bandaje pentru rănila feței. Dar acum se simțea atît de istovit, încît avea nevoie să se odihnească. Îi mai dădu lui Miriam încă două capsule, apoi trase un pat lîngă ea și se întinse. Adormi ținîndu-i mîna.

Nu se făcuse încă lumină, cînd părăsiră spitalul. Pe rampa de ieșire un infirmier robot, dar acesta nu încerca deloc să-i oprească. Un orificiu de ventilație se găsea la două cvartale depărtare. Denton împinse fotoliul rulant în strada întunecoasă și tăcută.

La vreo trei sferturi din drum, se opri.

– O clipă numai – spuse el.

Se strecură printre două scînduri care blocau în parte vitrina unui magazin. Înainte ca Miriam să aibă timpul de a se neliniști, el revenise deja, aducînd un obiect pe care i-l puse pe genunghi.

– Dick! O mandolină!

Chiocul ei se luminează cînd mîngîie ușor lemnul lăcuit al instrumentului

Ajunseră în cele din urmă la intrarea conductei. Era închisă, cu un grilaj. Distruse zăvorul cu aruncătorul de flăcări, împinse fotoliul înăuntru și închise în urmă lor grilajul. Drumul era dificil – plin de gropi și hopuri – dar, totuși se putea înainta. Văzînd cît de mult o făceau zdruncinăturile să sufere, Denton îi mai dădu o pastilă calmantă. Parcurseseră aproape 3 kilometri, cînd el își dădu seama că se afla exact sub amplasamentul bateriei sale.

Șovăi o clipă. Capul lui Miriam se clătina. Nu-l plăcea s-o lase acolo, chiar și o clipă, dar ar fi vrut să vadă ce-ar putea face pentru oamenii săi. Fata îl aprobă, cînd îi spuse.

Înainte de a pleca, îi puse în mîna două capsule de laureal și o pilulă calmantă.

Se strecură prin grilajul de ventilație, neînchis în acel loc, și apoi urcă pe jos sau pe scările mecanice cele patru etaje ce-l despărțeau de suprafață. Soarele răsărea la orizont. Echipa lui tocmai își luă în primire postul, rîzînd, vorbind tare, glumind. Era o zi frumoasă, din nou cea dintîi.

Un moment Denton îi invidie. Păreau atît de bine dispuși și de relaxați, cu chipurile lor senine și odihnite oglindind un calm desăvîrșit. Poate că destinderea mincinoasă, senzație de falsă siguranță, erau – la urma urmei – mai bune decît nimic. Apoi se gîndi la Miriam, care îl aștepta acolo, jos.

Îl auzi pe Terry, locotenentul său,

strigîndu-le celorlalți:

– Ce zi splendidă ca să începi războiul!

Toată lumea rîse. Denton făcu cîțiva pași și-l apucă pe Terry de mîneacă.

– Terry, nu mai e război. Gata - s-a terminat.

Celălalt îl privi uluit. Apoi izbucni în rîs:

– La naiba domnul comandant, iată o glumă bună. Stați s-o spun și băieților! Auziți? „Gata – s-a terminat războiul”. Colosală glumă!

Denton scutură capul.

– Vorbesc serios. Războiul s-a terminat. La adversar nu mai e nimeni în viață. Războiul ține de peste zece ani!

– Terry ezită un moment. Apoi izbucni din nou în rîs.

– Ce păcăleală, este o păcăleală frumoasă... Hei, Donovan, ai face bine să te grăbești cu încărcatul. Mai multă energie, băieți! E foarte important să luăm avantaj încă din primele zile.

Denton vorbi cu Donovan, cu O'Shea, cu Carrigan. Toți îi rîseră în nas sau își întoarseră, jenați, privirea. Era inutil nu voiau să-l asculte. Exact ce se gîndise că se va întîmpla.

Toți își făcuse tratamentul.

Se resemnă, în timp ce se îndreptă din nou spre scara de acces a bateriei, îl mai auzi pe Terry repetînd cu voioșie: „Ce zi magnifică pentru un început de război!”

Calmantul o ușurase pe Miriam. Îi zîmbi și îl sărută.

– Am acordat mandolina în lipsa ta. Ascultă.

„Călăule, slăbește-ți coarda

Și mai așteapt-o clipă,

Căci îmi zăresc iubita

Ce vine de departe”.

Denton împinse fotoliul pe suprafața accidentată și cînd Miriam ajunse la sfîrșitul baladei – la răspunsul la întrebarea îngrozită a comandantului: „Oare venit-ai ca să mă vezi murind?” își uni și el glasul. Și cîntară împreună:

„Nu, căci cu aur și argint

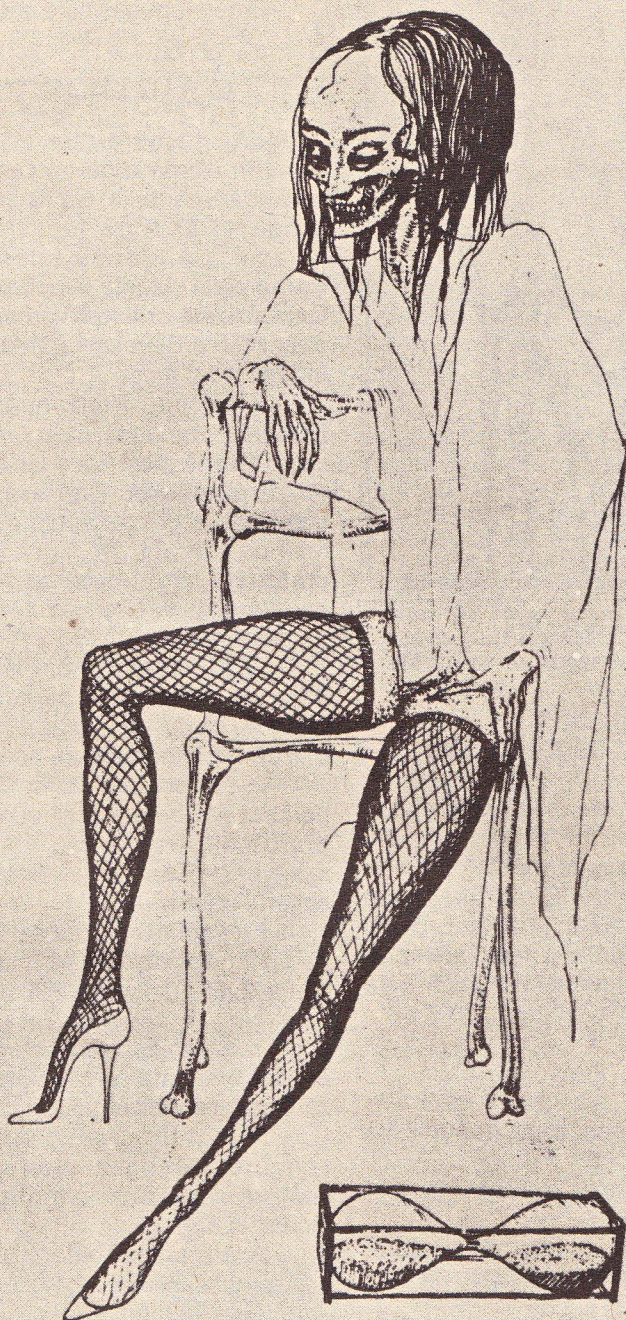
Răscumpărat-am viața ta

Și-n drumul lung și greu

N-am alergat ca să te văd murind”.

În conductă aerul părea acum mai proaspăt. Oare ce vor găsi afară? Șansele lor nu reprezentau mare lucru. Denton o știa. O fată grav rănită, într-un fotoliu rulant, și o mandolină. Dar el suridea împingînd fotoliul pe pista bolovănoasă.

Traducere - Mihaela și Cristian IONESCU

Ovidiu BUFNILĂ

CADAVRE DE LUX

Urmare din numărul trecut

TREISPREZECE

Sus, pe băncile proaspăt geluite, morții erau în delir. Zăpăciți de lumina orbitoare a reflectoarelor. De răpăitul tobelor. Băteau din palme. Se ridicau în picioare-n valuri și țipau în toate felurile.

Nici nu băgară de seamă când se întoarseră complotiștii, când se aciuară pe locurile lor, aruncând priviri furișe, gata, gata, să sară-n gîtul lui Mefisto. Care țipa și el ca un descreierat.

- Începeem?!
- Eaaaaaaa! strigară-n cor morții.
- Sînteți gataaaa?!
- Da! Da! Da!

- Aveți încredere-n mineee? întrebă Mefisto dînd din mîini ca un bezmetic.

- Nu! Nu! Nu! răcniră morții dînd și ei din mîini.

- De ce?!

- Ești un gargaragiul! strigă Fifi Baston.

- Doamnelor și domnilor, dezmint această afirmație! Nu sînt gargaragiul Timid, da!

- Da! Da! Da! Ha, ha, ha! se hliziră morții fluturînd și bătînd din picioare.

Ce le mai plăcea. Hărmălaie. Scandalul. Babardeala. Le era dragă anarhia. Păi, nu?! După atîta amar de vreme în care fuseseră obligați să stea-n poziție de drepti, frumos rînduiți în coșciuge! Nimeni nu-i întrebaseră dacă n-ar vrea să fie înmormîțați în picioare. Poate ghemuiți. Poate cu mîna streășină la ochi. Poate cu palmele duse pîlnie la gură. Poate ținînd un discurs de la o tribună de plumb. Poate șezînd pe-un fotoliu comod și scriindu-și memoriile. Poate cu nasu-n microscop studiind milioanele de microbi ce-și fac mendrele în lumea tăcută a morților. Halal!

- Îi dăm drumuuuuu'?! întrebă Mefisto, gata, gata s-apeșe tastatura computerului său.

- Hai, hai, ce mai stai! îl încurajă spișerul Fabian.

- Și-acum or să vină...

- Or să vinăăăăă! răcniră morții, morți de nerăbdare.

- Cei șapte...

- ... magnifici!

- Cei șapte... reluă Mefisto netulburat.

- ... samurai.

- Cei șapte...

- ... pitici și Albă-ca-zăpada!

- Cei șapte... se încăpățîna Mefisto.

- ... fantastici! răcniră morții plini de înverșunare.

- Cei șapte...

- ... negri mititei! răbufniră morții.

- Erau zece! îi contrazise Mefisto rîzînd în hohote. Or să vină cei șapte...

- ... mușchetari!

- Erau doar trei!

- Patru! răcniră morții plini de necaz.

- Or să vină cei șapte luciferi care-s cele șapte înfățișări ale...

- Huooooo! urlă judecătorul Leon.

- Nu-i mai vreeem! țipă madam Elefterescu fluierînd de mama focului de ciudă că totul părea să fie o nemaipomenită cacealma.

- Vă rog! spuse Mefisto pe-un ton blînd. Vă rog să aveți încredere-n mine. O clipă. Vă rog, faceți liniște. Am uitat să vă spun un lucru important. Dacă Elvira ghicește răspunsul corect va primi un pachet de energie care...

– Mincinoșii! Mincinoșii! Mincinoșii!
 – Pachetul de energie va putea fi folosit...

– Huooooo!
 – ... să vă reîntoarceți printre cei vii!
 – Mizerabilule!
 – Malagambistule!
 – Mitocanule!
 – Adică ne aburești?! Ne duci de nas? Noi sîntem vii chiar dacă sîntem morți! O datorăm furtunii cosmice, domnule! strigă ofensat primarul lamandi.

– Dom'le, săriți pe el! urlă Fifi Baston agitîndu-și umbreluța.

– Nu-i momentul! Încercă s-o liniștească Spiridon lordache. Eu am făcut armata la forțele speciale și m-am antrenat în manipularea cîmpurilor magnetice. Vă spun că încă nu-i momentu' să acționăm. Lăsați-mă să găsesc frecvența optimă și-l facem praf pe nesimțitul ăsta!

– Să nu-i mai cheme pe cei șapte luciferi! ceru în gura mare Patricia Popescu. Cine știe ce bazaconii ne mai îndrugă și timpotii ăia!

– Nu se poate! spuse Mefisto. Așa-i regulamentul!

– Sîntem manipulați! zise grăbit avocatul Luigi.

– Am fost, sîntem și vom fi! strigară morții-n cor.

S-ar fi aruncat cu toții-n cîrca lui Mefisto. Să-i care pumni în ceafă. Să-i spargă nasul acvilin. Să-l sature de luciferită. Asta era boala de care suferea pramatia de prezentator!

– Nu vi se pare că-s cel mai simpatic, cel mai elegant, cel mai deștept, cel mai frumos, cel mai dragăstos, cel mai bun prezentator al tuturor timpurilor?!
 – Huoooo!

– Vă mulțumesc! Sînteți atît de generoși! zîmbi Mefisto făcînd o reverență și-aruncînd bezele în stînga și-n dreapta. Și-acum își va face apariția-n arenă vestitul profesor Pierronnaaaax!

Cupola cercului se despică-n două. Acolo sus, printre nori, izbucniră fulgere purpurii. Se lăsară valuri de ceață. Șuvoaie de apă sulfuroasă căzură de nicăieri. Se-auziră risete. Filfuit de aripi. Scripeți scîrțîind. O flacăra vijiind. Se zări o umbră uriașă care plutea fantomatic pe-o rază de lună plină.

– Ce să fie, dom'le?!

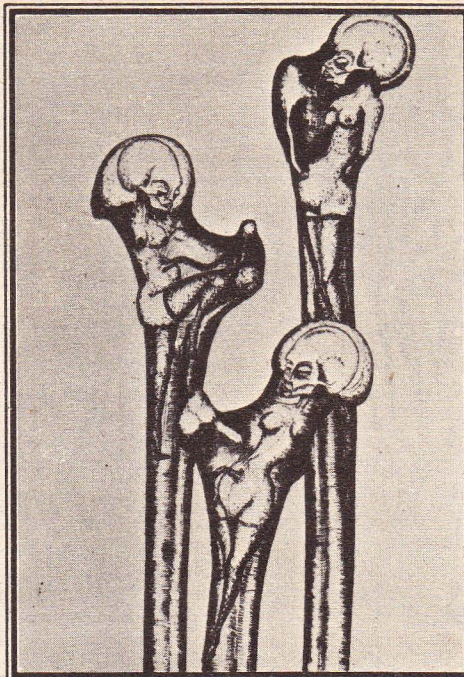
– Care-i acolo?!

– Băă, vine monștru' peste noi!

– O fi Gagarin cu satelitu'!

– Poate că-i James Bond cu hidroavionu' atomic!

– Asta-i Mary Poppins!

GIGER

– N-are cum, n-a murit în cartierul nostru!

– O fi un pterodactil!

– Nu dom'le, ăsta-i în mod clar Sfîrșitu' Lumii!

– Ia mai tăceți! Se-aude-un vijit!

– E răsuflarea lu' uriașu' ăla din filmu' „Jack și fasolea fermecată“!

– V-ați prostit?! E vorba de-un desant lansat în '57 în Vietnam. S-o fi rătăcit prin timp! S-au mai întîmplat cazuri. Îmi aduc aminte că bunica mea spunea că...

– Uite-l băăă!

– Ce mare el!

– Păzea!

– O să-i strivească pe nebunii ăia care stau pe parapet!

– Elviraaaa! strigă speriată madam Elefterescu.

Morții scoaseră un oftat de ușurare. Era un aerostat plin de orhidee, de colți de elefant și nuci de cocos.

Nacela coborî-n arenă. Buf. Trosc. Pîrr. Zdum. Prin aer plutiră fulgi de nea, pene de papagal, frunze lucioase de palmier.

– Cine-i ăsta, dragă? întrebă domnișoara Margareta pufnind în ris. Vai, ce caraghios e!

– Măi că l-am ghicit! strigă Fifi Baston. ăsta-i omu' lu' Jules Verne! Îl știu eu! Am citit toate cărțile alea nemaipomenite. Din scoarță-n scoarță! Îl știu pe Verne pe de rost...

Pierronnax sări sprinten în arenă. Făcu o plecăciune. Zîmbi galeș. Tuși ușor. Aruncă un nor de pucioasă. Își scoase jobenul roșu, roșu. Salută întregul public. Ochii-i erau apărați de

ochelari de motociclist. Avea un nas subțire. O bărbie ascuțită.

Spuse:

– Bine v-am găsit și toate cele bune!

PAISPREZECE

Morții șușotiră-ntr-ei speriați. Se zvoni în ultima clipă că Diavolul și-ar fi schimbat scenariul. Că ființa cosmică de rangul II ar fi de fapt un alter ego satanic. Că Marele Interes, Trăirea Paradoxală, Marile Afaceri și Ficțiunea Generalizată ar fi fost vorbe goale. Și că doar Marea Revelație părea să fie cheia întregii tevaturi.

– Cică nu-i Pierronnax, șopti Fifi Baston dezamăgită.

– Parcă poți să mai știi, dragă? suspină madam Elefterescu. L-or fi schimbat în culise. Acolo se-ntîmplă tot felul de porcării. Or fi pus pe unu' mai drăcos. O să ne ducă cu vorba și-o să ne taie gîtleju'. N-ai văzut, n-are cumva un gater în nacelă?!

– O fi măcelaru' din Katowice, își dădu cu presupusul primarul lamandi. N-ați auzit de maniacul ăla?! A tăiat o mie de tipi într-o singură noapte.

– E-un laborant de la Arsenalu' din Londra! ăla care-a fugit cu douăzeci de grame de uraniu și-a amenințat c-o s-arunce-n aer juma' din Europa! cîrri spișerul Fabian.

– Ba-i cofetar la Capșa! îl contrazise pe spișer domnișoara Margareta. Mă jur că-i așa. M-am îndrăgostit de el în '38!

– Nu... E popotaru' lu' amiralu' Ney! șopti madam Elefterescu. Pe vremuri am fost invitată la o sindrofie... L-am zărit colo pe individ...

– Bucătar e sigur! spuse comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Ia uitați-vă ce bătături are-n palme! De la făcăleț le are!

– Poate s-aibă bătăturile alea și de la... zîmbi subțire avocatul Luigi.

– Nesimțitul! îi strigă domnișoara Margareta pe-un ton înțepat.

– Dacă-i un circiliu fugit de la ospiciu?! întrebă temător Lăscărică. ăsta ne face bucata cît ai zice pește. Nu mai pupăm noi a doua viață! Fiți cu ochii pe el!

– Și el e cu ochii pe noi! rînji Spiridon lordache. Las' că descopăr eu frecvența optimă și-i dau gata pe netrebniții ăștia...

– Vrei să zici, panglicari, nu-i așa?! întrebă pe șoptite Genoveva Grigoriu.

– Te pomenești c-are dinamită în nacelă și ne-o pune sub cur să ne dea cu cracii-n sus! urlă judecătorul Leon fîțîindu-se neliniștit pe banca-i proaspăt

geluită.

Pierronnax nici nu-i luă în seamă. Îi auzea el, vezi bine. Tacticos. Calm. Pus pe fapte mari. Îi scotea el din papuci, îi fierbea el în suc propriu. Acum era însă preocupat de siguranța aerostatului său. Verifică ancora mare. O cercetă pe cea mică. Trase-un pumn unui sac cu balast. Cercetă arzătorul. Aruncă o privire pe fundul nacelei. Ciupi parîmele. Îi zîmbi Elvirei apreciînd că, dintre toți morții, ea părea cea mai angelică, cea mai răbdătoare. Dar găsea el o întrebare grea, grea să-i ia capul, să-i umfle pachetul de energie, numa'nua! Îi făcu un semn discret tambur-majorului. Îl chemă pe Mefisto. Să înceapă circăreala.

Fanfaragii porniră un marș în cel mai strașnic stil Casablanca. Mefisto alergă în mijlocul arenei. Dădu din brațe emoționat. Strigă:

– Doamnelor și domnilor am plăcerea să vi-l prezint pe vestitul profesor Pierronnax, în carne și oase și matricea energeticăăă!

– Ura! Ura! Ura! se dezlănțuiră morții ridicîndu-se-n picioare-n valuri și aplaudînd frenetic.

Și-ncepură cu întrebările.

Fifi Baston încercă să afle dacă între Pierronnax și Jules Verne era vreo legătură ocultă, vreuna sentimentală sau poate una de afaceri. Și dacă era sau nu, împreună cu Mefisto, cu fanfaragii, cu clovnii și cu oamenii de ordine o altă manifestare a Diavolului. Sau a acelei misterioase ființe de rangul II. Nici măcar.

Avocatul Luigi vru să știe dacă profesorul se ocupase în studenție de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privința asta. Dacă avusese ocazia să studieze țesuturile organice ale unui demon. Și dacă era în măsură să susțină o prelegere lămuritoare asupra acestui subiect atît de controversat. Nici măcar.

Avocatul Luigi vru să știe dacă profesorul se ocupase în studenție de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privința asta. Dacă avusese ocazia să studieze țesuturile organice ale unui demon. Și dacă era în măsură să susțină o prelegere lămuritoare asupra acestui subiect atît de controversat. Nici măcar.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian întrebă dacă Pierronnax decoperise-n călătoriile lui că și-alți morți erau atacați de viermi roșiatici. Că-n trupul său și-așa putred viermii săpaseră adevărate galerii și că

reușiseră chiar să-i bulverseze chiar și cîmpul informațional remanent. Nici măcar.

Lăscărică îl trase de mîneacă pe vestitul profesor propunîndu-i să-i fie asistent. Făcuse o grămadă de meserii la viața lui. Fusesse cîrmaci pe-un velier din Constanța. Poate că Pierronnax avea nevoie de un om iscusit și de încredere în lungile sale călătorii. Nici măcar.

Domnișoara Margareta se interesă dacă profesorul ajunsese la vreun adevăr fundamental și dacă-l putea comunica tuturor pentru că toți cei de-acolo aveau nevoie de o certitudine. Nici măcar.

Primarul lamandi dori să știe dacă înghițind din nou un pumn de cuie ar fi trăit aceleași simptome și-ar fi urmat aceeași traiectorie spre moarte, asta demonstrînd că forma cîmpului informațional ar fi circulară. Nici măcar.

Judecătorul Leon îl întrebă așa, de la obraz, pe vestitul Pierronnax dacă nu cumva are apucături de vampir.

– Nici măcar! spuse Pierronnax fără să clipească.

– Atunci de ce mama dracului te-ai mai pornit încoace domnule? strigă madam Elefterescu moartă de curiozitate.

– Am auzit că-i rost de-un pachetel de energie. Am nevoie de unul pentru lucrările mele...

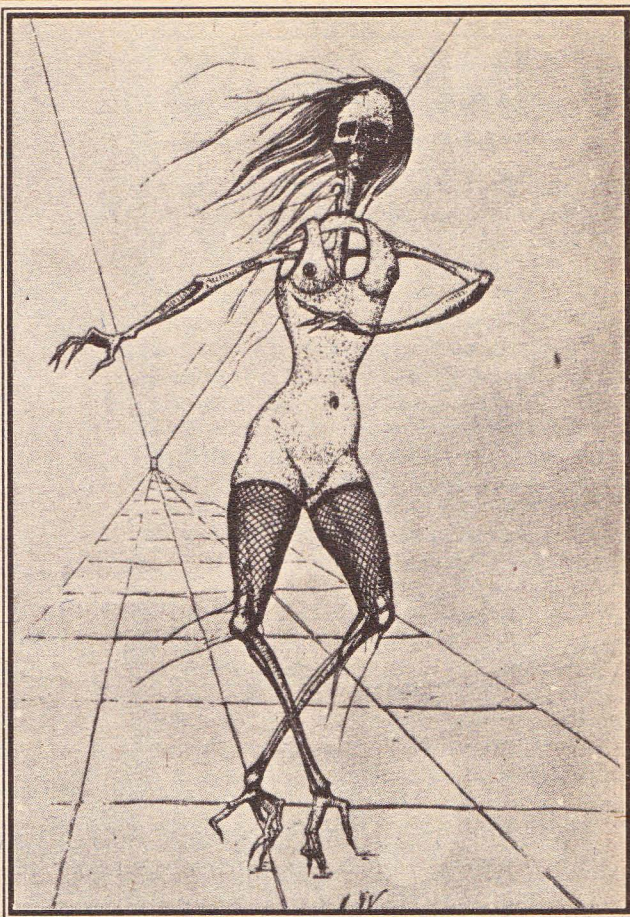
– Nu zău?! strigă Fifi Baston.

Pierronnax oftă. Zîmbi plin de tandrețe. Îi îmbrățișă pe toți c-o privire caldă. Le spuse că-i în pragul unor descoperiri epocale. Care vor pune pe jeratic întreaga lume științifică din întreaga galaxie.

– Stai, dom'le, nu ne aiuri! strigă primarul lamandi. De ce ne vorbești de galaxie! Nu ești pămîntean?!

Profesorul se bîlbîi. Se înroși. Mai roșu decît jobenul său cel roșu. Zise că s-a încurcat. Zise că lucrează la optimizarea ființei umane. Zice că-i aproape gata. Că a găsit calea. Că a găsit formula. Că a găsit leacul. O să modifice codul genetic al omului. O să-i elimine stomacul. Nu era nemai-pomenit?

– Nici măcar! se bosumflă Fifi Baston. Eu sînt moartă, moartă după

GIGER

prăjiturile cu ciocolată. Ce-o să mă fac?!

Pierronnax rîse. Stomacul ducea omenirea de rîpă. Fără el, dispărea poluarea. Fără el mințile oamenilor se eliberau. Fără stomac după-amiezile aveau să fie mult mai frumoase.

– Dom'le, mă impresionează pînă la lacrimi! Ești romantic! se înfurie Balthazar Balthazarian. Despre ce vorbești?! Vrei să dai o lovitură mortală omenirii?! Vrei să testezi opinia publică? Sau deja ai pus în practică planu' ăsta monstruos?!

Se cam încurca profesorul. Se cam fîstîcea. Morții se burzuluiau. Huiduiau. Băteau din picioare. Aruncau cu ghemotoace de staniol, cu pantofi de carton mucegaîți și cu brotăcei piscuitori și alunecoși. Cum să fie scos din funcție stomacul tocmai acum? Cînd se reîntorceau printre cei vii! Cînd, după atîta amar de vreme în care răbdaseră de foame, se pregăteau să chefuiască pe rupetelea! Cînd aveau de gînd să înfulece fiecare cîte o mie de purcei de lapte, cîte o mie de curcani bine fripți și cîte o mie de pîini!

(VA URMA)

CINENEWS

Gale Anne Hurd, ex-soția lui James Cameron și producătoarea filmelor **ALIENS** și **ABYSS**, a rămas fidelă SF-ului. După realizarea filmului **PENAL COLONY OF THE DEAD**, regizat de **Martin Campbell**, doamna Gale este producătoarea filmului **VIRUS**, după un scenariu de **Chuck Pfarrer**. Scenariul este inspirat dintr-o bandă desenată, **DARK HORSE**, în care este vorba de o entitate extraterestră cu intenții belicoase. Mai clar, entitatea se folosește de soldați din marina americană pe care îi "reface", folosind în rețeta genetică oțel și super mușchi.

Continuarea la **DRACULA**, anunțată inițial cu titlul **VAN HELSING'S CHRONICLES**, și-a schimbat numele în **THE DEATH OF DR VAN HELSING**. **Anthony Hopkins** s-ar părea că a acceptat deja rolul pe care l-a interpretat și în prima parte a filmului. Regizor va fi nepotul lui **Francis Coppola**, **Roman Coppola**.

Una din nuvelele cele mai oribile („oribil” este superlativul în cadrul gradelor de comparație în literatura „horror”) din **CLIVE BARKER'S BOOK OF BLOOD, MIDNIGHT MEAT TRAIN**, va fi ecranizată în Anglia. Producător va fi însuși **Barker**.

D

Robert Redford s-ar părea că este interesat de science-fiction. Anul acesta va produce și realiza **TIME AND AGAIN**, după un roman de **Jack Finney** (scriitorul care este autorul a mai multor versiuni la „*Invazia profanatorilor*”). Este vorba despre povestea unui călător în timp care face o adevărată pasiune pentru vestul sălbatic american al sfârșitului de secol 19. Mulți spun că este vorba despre un **BACK TO FUTURE**, ceva mai elevat.

Nicolae C. ARITON

Așa cum v-ați convins și ne-ați convins Deoarece ancheta editurii Nemira s-a încheiat inițiem- cu sprijinul celor mai importante edituri specializate pe sf

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

1. Cite romane au fost semnate de cuplul Romulus Bărbulescu-George Anania? Enumerați cel puțin 7. Care este romanul lor de debut - editura, anul?
2. Care sînt meseriile lor reale?
3. În afara romanelor și povestirilor publicate bicefalii au comis și altele - piese de teatru, scenarii de filme, poezii. Spuneți măcar unul dintre scenariile de film sau teatru care s-au concretizat în fapt.

Premiile în cărți!

Videomania

TC 2000

story de J. Stephen Muander

Scenariul și regia: T.J. Scott

Cu: Bolo Yeung, Jalaj Merni, Billy Blanks.

„T.C. 2000” este o idee de buzunar, făcută de dragul staturilor de full-contact. Oricărui consumator de filme, cu o pleiadă de actori ca enumerații de mai sus - și mai sînt și alții! - i-ar tremura pipota de emoție și ar lua caseta. Poate va fi multumit de ce va vedea, poate nu. Eu oricum nu mă pricep să cîntăresc ce artificiu face unul cînd dă cu piciorul stîng, sau cu dreptul, sau cu orice vrea el.

Ideea este, pe scurt, următoarea:

Într-un viitor nu prea îndepărtat, scrobiții (am învățat acest termen de la Norman Spinrad) își făcuseră adăposturi în subteranele orașului. Ce oraș? mă întrebați. Nu știu și nici nu are importanță. În orice caz, unul în economia lor de plină piață. Adăposturile au tot tacîmul. Climatizare corespunzătoare, un sistem de protecție și cam tot ce trebuie atunci cînd vrei să te izolezi. Pentru că, deasupra, în mediul original, stratul de ozon se subțiasse, se spărsese, în orice caz devenise periculos. Și scrobiții se

retrăseseră. Normal că nici pentru ei nu mai era ca înainte. Totuși erau invidiați și ținta unor atacuri ale cetelor de deasupra.

„T.C.2000” este un proiect, un viitor android, foarte bun în luptă și deci un potențial înlocuitor al gardienilor de sub pămînt.

Filmul are și un pic de intrigă și chiar un piculeț de „sapă” în maniera C.I.A. În rest, foarte multă cațelală.

În această posibilă lume, sportul-rege, după cum am spus, este o simbioză a tehnicilor de luptă din artele marțiale. Nimeni nu joacă fotbal, tenis, sau babilici. Toți parcă și-au făcut stagiatura, pînă la declanșarea catastrofei ecologice, în Extremul Orient. Ce ziceți de asta? Nu se împlinește profeția cum că: „rasa galbenă va domina toate națiunile”?

În circuit unidirecționat, plăsmuit de scenarist, mai vedem: o trupă de „lifers” care nu permite accesul într-o uzină chimică, o alta condusă de unul Picasso, o tipă care devine „T.C. 2000” și bate ca la balamuc, cîteva mutre de scrobiți, ce să mai!, jigodii și băieți buni, ca-n lumea de zi cu zi.

Sunetistul vă va sparge urechile cu gîgîituri și kiai.

Poate veți da din picioare sau din mîini în timp ce vedeți scene de bătaie. Nu vă sfiți! Dați! Cu atît veți rămîne. Restul ideii îl puteți acoperi cu o plumbă.

Don Simon

o TELEX INTERN o TELEX INTERN o TELEX INTERN o

Premianții

Curierului Național

I Gheorghe Truță - Călătorie spre Marele Tot

II Adrian Novacek -

Shamisen

III The Doof - Pe bordură

Premiul special al juriului

Mc Kelly - Timp pierdut

MENTIUNI

Pană Constantin, Filip

Sturza, Sebastian Corn,

Alina Popov, Dragoș

Vasilu, Andrei Cârjanovschi

NOMINALIZĂRI

Antonia Avram, Aureliu

Belei, George Emanuel,

Alina Gavrilescu, Adrian

Miclăuș

Din culisele concursului

SEBASTIAN CORN, sub

diferite nume, este

deținătorul a două premii, tri

mențiuni, și o nominalizare.

ATLANTYKRON '94

• Accesul în tabără este valabil numai pe bază de invitație.

• Taxa de participare este de 5000 lei pentru persoanele care au invitație. • Persoanele care

doresc să participe în afara

locurilor alocate vor achita o taxă

de 10000. • Pentru persoanele

invitate costul mesei este de 1000

lei/zi, iar pentru cei aflați în afara

locurilor 3500 lei/zi. •

Confirmarea dumneavoastră

telefonică sau în scris și plata

taxei de participare pînă la data de

20 iulie pe adresa Sorin

Repanovici, str. Mihail

Sadoveanu, nr 10, bl 10, ap 2,

Cernavodă, Constanța, 8625;

tel 041/237705 •

NEWS

Scriitori de SF

IN OXFORD ENGLISH DICTIONARY - CD. ROM

Într-o scrisoare adresată editorului, A.C. Clarke nota cu plăcere că fusese menționat de 67 de ori pe cînd Isaac Asimov de numai 50 de ori. Alte referiri: cîte una la John W. Campbell, Larry Niven, două la Hugo Gernsback, trei la Olaf Stapledon, 4 la Ballard, 17 la Vonnegut, 18 la Bradbury, 38 la Heinlein, 68 la Anthony Burgess, 95 la John Wyndham, 491 la Orwell, 968 la H.G. Wells și 1355 la Aldous Huxley.

Dan POPESCU